

Kladivo na čarodějníky

aneb

pokyny Františe z Bogutina ¹ k jednotnému postupu v uplatňování vybraných ustanovení
zákona č. 6/2002 Sb. a předpisů souvisejících

Výmluva.....	1
Kapitální kapitola: vykynula z pokynů	3
Primární kapitola: začínáme od prostředka.....	5
Sekundární kapitola: pravidla hry	7
Terciální kapitola: předmluva	13
Kvartální kapitola: ve které stěžovatel volí mezi nevolí (trochu nudná, ale nutná).....	17
Subkvartální kapitola: ve které státní orgán volí nevolí.....	21
Kvintesenciální kapitola: kladivo na čarodějníky	25
Kapitola sexta: sexisticky přibarvená kapitola.....	31
Kapitola septemmaculata: o sedmeru poskvrnění	37
Kapitola octopusa: o osmeru příkázání	40
Novembrová kapitola (poslední exkurs)	43

Výmluva

Vzpomínám si na svůj první objemnější literární výplod, kterým byl referát k poučení z krizového vývoje... Když autor zasedne, aby zplodil jakoukoli světabornost, musí být tělem i duší při věci, jinak zplodí volovinu. V případě tehdejší světaborné záplaty na vetchem kabátci ruskomunistických zítřků z mého kuličkového pera, kterou jsem na závěr pečlivě přepsal na remingtonce z pozůstalosti po prastrýci Janovi, se jednalo o můj úsudek ke zhruba desetistránkové příloze Rudého práva², kterému jsem propůjčil beletristickou podobu v důsledku důvěry v mé literární schopnosti ze strany naší gymnasiální učitelky přírodovědy, která tak uvedla v praxi své přesvědčení, že i ve Františovi z Bogutina vězí užitečné schopnosti, které je jen třeba vhodně podpořit. Tělem a duší jsem byl až teprve u materiálně hmatatelných výsledků své literární prvotiny, když jsem spolužákům s nevyzrálým postojem k napomenutím našich učitelů a rodičů velkoryse u školního plotu nabízel z zbrusu nově načaté krabičky sparty³ obdržené jako výměnek za uplatnění mnou zplozené *voloviny o krizovém vývoji* i ve vedlejší třídě A našeho ročníku. Krabičky spart za uplatnění téže *voloviny* i ve třídách C a D našeho ročníku mě definitivně o krizi v mém dosavadním vývoji přesvědčily. Můj úsudek, zopakovaný před nastoupenými žáky tříd A, B, C a D mého ročníku (přestupky vůči mým autorským právům ze strany jiných ročníků v to nepočítaje) Gymnázia v P nikdy nikým nebyl zpochybněn, a to ze dvou věcných důvodů:

1. takovou volovinu nikdo neposlouchal,
2. každý má právo na svůj úsudek,

přičemž nelze vyloučit, že na konfrontaci druhého výše uvedeného důvodu s trendem oné pohnuté doby nedošlo, a to v důsledku kausální převahy prvního z obou zmíněných důvodů.

---

¹ zemanem Bogutou ve 13. století v povodí Litavky založená hospodářská usedlost *Bogutin dvór*, dnes Bohutín u Příbrami

² *Rudé právo* = periodikum z pozůstalosti dodnes se v Evropě houževnatě držícího komunistického společenského řádu

³ pochutiny dýmového charakteru saturované nikotinem a térem s prokazatelně pozitivními účinky k přivození předčasného skonu jejich uživatele; tyto pochutiny bylo možno obdržet v prodejních lokálech zvaných trafika

Ani tentokrát jsem nezasedl k literární tvorbě s cílem vyplodit světabornost. Zasedl jsem z důvodu nezbytnosti uvést své široce rozvinuté aktivity, které se mi počínají ztrácet v nepřehlednu, do společného trychtýře. Na každého občas přijde chvíle, kdy musí zasednout...

Nedělám si žádné iluze o poutavosti svého literárního dílka, které pod rouškou stížnosti na nevhodné chování soudní osoby není ničím jiným nežli pokynem Františe z Bogutina k jednotnému postupu při uplatňování některých ustanovení zákona č. 6/2002 Sb. a předpisů souvisících⁴. Pokyny nikdy nejsou poutavé. Pokyny jsou duševně stejně málo osvěžující, jako varikózní změny v rektální krajině občana Svatoně z Havírny. Pokyny se nepíší k osvěžení ducha, pokyny se vydávají k sjednocení postupu.

Pokud by Ti, milý čtenáři, některé větné obraty autora v následujícím či předchozím textu připadaly vymělkované a neschopné čelit výrazným zjednodušením, pak je takovýto unáhlený úsudek nutno přehodnotit i pod aspektem autorem zamýšlené průpravy pro studium a porozumění vybraný(-ch/-m) ustanovení(-/-m) zákona č. 6/2002 Sb. a předpisů(-/-m) souvisící(-ch/-m).

---

⁴ například Zákon č. 82/1998 Sb. o náhradách škod způsobených při výkonu veřejné (státní) moci

Kapitální kapitola: vykynula z pokynů

Usnesením se spisovou značkou 2 ZN 2111/2006-7¹ ze dne 7. srpna 2006 Státní zástupkyně pro P zrušila usnesení místního oddělení Policie ČR o odložení věci mého oznámení o podezření z nezákonného jednání... Po dvou a půl rocích mého vystupňovaného úsilí přesvědčit úřední vrchnost o tom, že nemíním a nebudu nečinně přihlížet tomu, jak se spoluobčané s nekritickým postojem k nezákonným úkonům obsluhují z mého vlastnictví, se mi toto usnesení zdá být první jiskřičkou naděje.

Z mé euforie mě vzápětí vyvádí Jiřinka S., která se v podobných tématech vyzná: „Když jsi nepropásl lhůtu a uvedl správné věcné důvody, bylo Tvé stížnosti ke způsobu provedeného šetření a k odložení věci v souladu se závazným předpisem⁵ vyhověno a šetření obnoveno. Počítej ale, že brzy bude novým usnesením opět odloženo. Pak si můžeš znovu důvodně stěžovat a stolní tenis bude vesele pokračovat.“ Jiřinka je natolik hodná, že mi nevysvětluje, jakým směrem by se měly ubírat mé úvahy a postoje, abych v naší společnosti nepůsobil retardovaně. Mé názory zná, nediskutuje o nich a věcně mi sděluje a vysvětluje předpisy, které můj případ upravují. Jiřinka je prostě k nezaplacení, a to nejen proto, že finančně upravovanou spolupráci a mé prosby o právní zastoupení odmítá.

Jiřinka je právničkou a řídí se právnickým kodexem. Proto je dobře, že mě nezastupuje. Můj cíl je totiž v zásadním rozporu s právnickým kodexem. Mé kroky míří k udělení lekce Františe z Bogutina čarodějníkům, kteří nezákonným způsobem křížují mou cestu, ať již v roli zmocněnců ve sporech s mou maličností nebo v roli státních orgánů, které tyto spory rozhodují. Těmto právničkám a právníkům není zcela zřejmé, že zpochybňování závaznosti závazných předpisů je společensky škodlivým postojem. Těmto právničkám a právníkům není zcela zřejmé, že mrzké mravy nelze s požehnáním nezávislé rozhodovací činnosti soudů změnit v dobré mravy.

*Další osoby, které na sebe obrátily, obracejí a zákonitě nutně budou obracet zájem Františe z Bogutina a jeho neutuchající píli přiblížit jim drobné samozřejmosti, jsou policejní vyšetřovatelé a náčelníci, prokurátorky a prokurátoři, ministeriální hodnostářeny a hodnostáři, soudky, soudkyně a přisudky a další a další, kterým není zřejmé, že účastník soudního řízení smí své zájmy hájit pouze takovým způsobem, který **neodporuje závazným předpisům!***

Pro Vás, pane předsedo senátu, jsem nezodpovědným elementem, který ohrožuje bytové zázemí mladé české rodiny a podrývá tak základy státu. Pro Vás, pane předsedo senátu, jsem škůdcem, kterého je nutno v zárodku zašlápnout, a to dříve nežli by se stabilita státu, kterou vidíte spočívat na Vašich soudcovských bedrech, pod mým sobectvím zhroutila. Nepochybně se jedná o ušlechtilé úvahy, které Vás vedou k úsudku, že žalovaná, která svá tvrzení opírá o objektivně doložené nepravdy, je právoplatnou nájemkyní mého bytu, a to za podmínek, ke kterým se Ústavní soud ČR staví s největší nelibostí. Z Vaší strany, pane předsedo senátu, se jedná o zářný příklad upevňování základů České republiky, které sloužíte a jejímž jménem o oprávněnosti žalované na můj byt usuzujete. Váš postoj je ovšem zatížen vážným nedostatkem: nepřísluší Vám upevňovat základy republiky rozhodnutími, která jsou namířena proti Ústavě ČR a proti Listině základních práv a svobod. Dle Ústavy ČR, která byla přijata demokratickou cestou, se Česká republika dobrovolně a ku svému prospěchu zavázala řídit se principy právního státu. Vaší povinností je zajistit, aby sporné nároky byly řešeny v souladu se závaznými právními normami, nikoli aby spory byly odstraňovány dle Vaší představy o upevňování základů státu. Ve Vašich úsudcích, o které opíráte svá rozhodnutí, spatřuji *diskriminující prvky, společensky škodlivou názorovou deformovanost a odbornou inkompetenci v koncentrované podobě.*

Zmíněná *diskriminace* opírající se o ustanovení § 132 občanského soudního řádu spočívá v selekci důkazních návrhů dle jediného kritéria: důkazní návrhy, které podporují tvrzení o existenci nájmu bytu, jsou hodnoceny dle jiného měřítka, nežli je tomu u důkazů prokazujících nepravdivost těchto tvrzení.

Vaše *názorová deformovanost* vyplývá z okolnosti, že Vám není zřejmé, že účastník soudního řízení smí své zájmy hájit pouze takovým způsobem, který neodporuje závazným předpisům, a že nelze přiznat bezmeznou důvěru subjektivně doloženým účastnickým tvrzením, ke kterým soud přijal a provedl objektivní důkazy jejich nepravdivosti.

⁵ § 159a zák. č. 141/1961 Sb.

Odbornou inkompetenci v koncentrované podobě jste prokázal Vaším počtářským úkonem k počtu jednotek obsažených v tuctu. Vaše ostudné počtářské výkony s hodnotami převyšujícími počet prstů na Vaší ruce zavadávají příčinu ke snížení důvěry v soudnictví a ke snížení důstojnosti soudcovské funkce.⁶

Exkurs:

*Příčinnivý soudce Vláčil
jménem republiky ráčil
spočíst, že je tucet šest.
Republice všechna čest!*

Ve Vašich postojích spatřuji podjatost a odklonění od osvědčených principů právního státu. Vaše ušlechtilé pohnutky k soudním úsudkům směřujícím k upevnění bytové jistoty mladé české rodiny jako základu státu, základu České republiky, jsou zatíženy hrubým nedostatkem, protože nevysvětlují, proč by bytová jistota mladé české rodiny s prokazatelně nekritickým postojem k nezákonným úkonům, měla být docílena nezákonným omezením mého vlastnického práva, kterému Listina základních práv a svobod přiznává ochranu a nedotknutelnost. Postrádám vysvětlení, proč by stabilita základů České republiky měla být odvislá od mého poměrně nevýznamného vlastnictví. Prosím o přesvědčivé ozřejmění Vašeho zřejmého postoje, dle kterého pevné kořeny právního státu je nutno hnojit Vaším osobním příspěvkem k obohacení živné půdy pro lháře a podvodníky, postoje, podle kterého se pouze lháři a podvodníci mohou domoci svých sporných nároků, když svým rozsudkem *jménem republiky* *nutíte právo k ústupkům vůči bezpráví.*

Proti *rozsudku jménem republiky* není možné bránit se jinak nežli uplatněním opravných prostředků, které spočívají v podání odvolání ke krajskému soudu, ve vybraných případech pak v dovolání k Nejvyššímu soudu ČR. V případech, kdy si jednotlivec troufá obhájit své tvrzení o protiústavnosti *rozsudku jménem republiky*, nabízí zákon č. 182/1993 Sb. možnost podání stížnosti adresované Ústavnímu soudu ČR. Tak zní vůle závazných předpisů v podobě občanského soudního řádu⁷ a zákona o Ústavním soudu.

Zákon č. 6/2002 Sb. naproti tomu občanům ČR přiznává právo bránit se nevhodnému chování soudních osob cestou stížnosti. Jedná se o prostředek ke zjednání nápravy v případech **zákonodárcem předvídaného nevhodného jednání soudních osob**. Tento nápravný prostředek je ovšem zatížen významným nedostatkem: **stížnost na nevhodné chování soudní osoby předkládáme soudní osobě**.

Tato nepatrná závada nás ovšem nesmí odradit a stěžujeme si s největší možnou pílí. Začínáme skromně, u okresního soudu. Poté následují kola na úrovni krajského soudu, vrchního soudu, Nejvyššího soudu ČR, Ministerstva spravedlnosti ČR, ... Nedoceněnou výhodou soutěže cestou vyjmenovaných kol je, že ani nesportovně založený stěžovatel z nich nemůže být žádným rozhodnutím nebo usnesením předčasně vyloučen. Tak tomu chce a žádá závazný předpis, byť je nutno uplatnit jistou porci důvtipu.

---

⁶ § 80 odst. 2 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb. o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů

⁷ Občanský soudní řád ovšem neuvádí dodatečnou možnost stížnosti předložené Mezinárodnímu soudu pro lidská práva

Primární kapitola: začínáme od prostředka.

Usuzuji, že uzrál čas podat stížnost na soudní osobu, jejíž chování považuji za nevhodné. Stížnost adresuji osobně předsedovi soudu první instance v P3, jehož jméno není obtížné zjistit, neboť se jedná o veřejnou informaci, ke které dospívám internetovým portálem www.justice.cz. Když ještě chvíli v internetu prodlívám a testuji pátrací pomůcky, narážím na stránce homr.cz na fórum se zajímavou diskusí:

Polata: Nám na OS v P při projednávání dlužníka, který za 3 roky neuhradil ani jednu korunu na nájemném, soudkyně řekla /poté co zamítla žalobu s odkazem na §3 OZ/ sdělila, že jsme jeho dluh "spoluzavinili", protože jsme mu neumožnili tržní podpronájem bytu (po dobu kdy jej sám neužíval), prý mohl dosáhnout na trhu "tak 8 tis. měsíčně"!

Proto od příštího jednání si pořizuji audionahrávku jednání soudu.

JUDr. Jan Kolařík: Dnes soudce OS v P nevyhověl žalobě o určení nájmu obvyklého. Kromě toho, že se naprosto, naprosto lhal ve věci nálezů ÚS, ve zdůvodnění neřekl naprosto nic konkrétního a uboze mlžil, řekl jednu "SKVĚLOU VĚC" cituji: Dnes odpoledne schválí PSP nový zákon o nájemném!!!!!!!!!!!!!!
Že by před rozsudkem zasedala "RADA PĚTI" jako v procesech začátku padesátých let? Místo OTTY, mohl být v této bandě JAROMÍR (jeho syn a poslanec)
Z titulu soudce Vás prosím o zachování jednoho ze základních právnických pravidel: Nikdy nepředjímejte rozhodnutí jiných, neboť můžete vypadat jako idiot, což se Vám právě stalo. DOBRÝ VEČER.

Pan JUDr. Jan Kolařík je předsedou soudu první instance v P3.

S ohledem na svůj stížnostní záměr hodnotím oba v internetu objevené diskusní příspěvky jako cenné. Především z příspěvku pana předsedy soudu první instance v P3 je znát, že pan předseda soudu není žádný pišišvor se špinou za nehty. Spíše je možno usuzovat na osobu, která si je vědoma převahy svého slova – převahy, která zřídka naráží na odpor. Jeho projev působí sebevědomě – ve smyslu „*Co pan předseda řekne, to sedí, to platí*“. Příspěvek pana předsedy soudu svědčí o osobnosti, která nepovažuje za nutné, aby svůj veřejnosti určený příspěvek před odesláním podrobila alespoň zběžnému kritickému pohledu. Co se skrývá za obratem „Dnes soudce OS v P nevyhověl ..., ... **se ... lhal...**, **ve zdůvodnění neřekl naprosto nic...** a **uboze mlžil...**“ zůstane zřejmě navždy tajemstvím pana předsedy soudu, neboť průměrnému čtenáři tento slovní obrat dává poněkud nesmyslný smysl: *u OS v P3 se soudci zřejmě lžou*. Jó, kdyby pan předseda soudu namísto toho použil např. obratu „Dnes soudce OS v P nevyhověl ..., ... *lhal až se ulhal*, ... ve zdůvodnění neřekl ... a uboze mlžil...“, jó, to by byla jiná, pak by bylo možno příspěvku pana předsedy soudu porozumět. Takto mi ale nezbyvá nežli přijmout zjištění, že pan předseda soudu první instance v P nesrozumitelně veřejně plácá.

Pan předseda soudu první instance v P3 představuje v mém prvním krůčku nevinnou nezúčastněnou osobou, ale už teď je mi ho líto. Mé stížnostní ořuknutí se zákonitě stáčí proti jeho osobě. Nikoli z důvodu, že svou stížnost adresuji jemu. Nikoli proto, že bych měl důvod k domněnce o nevhodném chování pana předsedy soudu, když jeho nesrozumitelné veřejné blábolení hodnotím jako roztomilý důkaz toho, že pan předseda soudu je taky jenom člověk z masa a kostí, kterému to 9. března 2004 v jeho veřejném písemném projevu ve fóru www.homr.cz prostě myslilo trochu *šejdrem*. Důvodem mého soucitu s panem předsedou soudu je skutečnost, že tuším, jak vyzní jeho odpověď na mou stížnost. Tuto předtuchu neodvozuji ani tolik z objeveného příspěvku pana předsedy soudu v internetu jako spíš ze svých životních zkušeností.

V naplnění svého tušení nezaznamenávám ani nejmenší zklamání: pan předseda OS v P vysoce předčívá má očekávání a cesta k výšinám se otevírá. Z odpovědi pana předsedy soudu na mou stížnost mám dobrý pocit: pan předseda OS v P3 je optimálním *sparring partnerem* pro přípravu na mou další utkání v cestě za zjednáním z mého pohledu nezbytné nápravy v nevhodném chování soudní osoby, tj. v cestě za získáním titulu „SK“⁸.

⁸ SK = superarbitrovaný kverulant

Vyjádření pana předsedy soudu k mé stížnosti vyžaduje upřesnění stížnosti, neboť pan předseda soudu se ve stížnosti nedokázal správně zorientovat. S obavami, že ani upřesnění nepřivede pana předsedu soudu k jádru věci, odesílám dodatek své stížnosti.

Druhé písemné stvrzení zamítavého stanoviska pana předsedy soudu („...neshledávám Vaši stížnost za důvodnou.“) plně potvrzuje můj odhad. Pan předseda soudu si nevyžádal žádný *out time* a svou odpověď odesílá obratem. Pan předseda soudu to se mnou myslí dobře. Jeho trpělivá vysvětlení se ale týkají § 132 o.s.ř.⁹, zatímco má předešlá replika se pokouší pana předsedu soudu vrátit k původnímu tématu, kterým je stížnost na nevhodné chování soudní osoby. Nevhodné chování soudní osoby spatřuji ve způsobu, jakým předseda senátu u soudu první instance v P, Mgr. D. V. (v mezidobí: JUDr. David Vláčil) doložil svůj na žádost Policie ČR předložený úsudek k mému podezření z trestného činu, ke kterému zřejmě došlo v průběhu projednávaného občanskoprávního sporu řízeného zmíněným soudcem. Pan předseda soudu mi ozřejmuje význam § 132 o.s.ř., k předmětu mé stížnosti se ale opomíná vyjádřit. Proto je nutno stížnost opětovně upřesnit.

Následné, rovněž obratem (tentokrát ale doporučeně a do vlastních rukou) odeslané písemné ubezpečení pana předsedy soudu o nezlomnosti jeho stanoviska mě stíhá až na druhý pokus, neboť pan předseda soudu z mých dosavadních písemností nedokázal odvodit mé obvyklé bydliště (nepochybně z mého zavinění, neboť uvést na stížnosti současně adresu domu, který spravuji, a adresu domu, ve kterém bydlím, ode mně byla nezodpovědnost). Opakované odeslání, tentokrát nikoli doporučeně a nikoli do vlastních rukou mě dostihuje bez problémů a v kostce sděluje: „... neshledávám ... porušení ... služebních povinností“. Nadešel vhodný okamžik pro postup do vyššího kola soutěže a odesílám stížnost na pana předsedu OS v P3, adresovanou panu předsedovi soudu druhé instance v P, JUDr. J. S., specialistovi pro trestní právo.

---

⁹ § 132 zákona č. 99/1963 Sb. - občanského soudního řádu (o.s.ř.):
Důkazy hodnotí soud podle své úvahy...

Sekundární kapitola: pravidla hry

Vedení stížnosti na nevhodné chování soudní osoby má svá pravidla, která je nutno dodržet. Nejprve je nutno projít místním přeborem, pak teprve mohou následovat oblastní soutěž a ligové zápasy. V každém postupném utkání je možno připomenout důvody pro domněnku o nevhodném chování každé jednotlivé soudní osoby z předešlých kol. Tato připomenutí je nutno opakovat do omrzení. Klasická přísloví v sobě skrývají nepopíratelný pragmatismus – např.: *není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu*. Ještě výstižnější se mi jeví novodobější hezké přísloví: *stokrát nic zahubilo krávu*¹⁰. Vedená stížnost krůček za krůčkem nechává narůstat nelibost protivníků, kteří dle vůle zákona zůstávají za námi. Přitom záleží pouze na nás, kdy se rozhodneme k dalšímu kroku, abychom nastavili své sveřepé čelo zajímavějšímu a našeho úsilí hodnějšímu protivníkovi. V těchto krocích se nezbytně musíme kontrolovat a vědomě mírnit, neboť s významem a hodnotou každého nového protivníka neschopného srozumitelně doložit své protichůdné stanovisko nutně narůstá i naše sebevědomí. Hodnocení vlastního ega dle obtížnosti překonávaných překážek není sice nepřijatelné, jistá sebekontrola je ale také věcně důvodná.

Naše stížnost hezky narůstá a mění se ve vyvěřelinu nezadržitelně kypící k výšinám dekorovaným stále významnějšími hodnotami. Náš pocit dobře vykonané práce v důsledku nevyhnutelných úspěchů v podobě objevovaných dalších a dalších projevů nevhodného chování soudních osob zákonitě narůstá, neboť na každé z dalších příček v hledání a zjednávání nápravy nevhodného chování soudní osoby se setkáváme pouze a jenom s lidmi. Tito lidé jsou zatíženi všemi nedostatky tzv. lidského faktoru. Jejich společným základním zatížením je často neopodstatněné sebevědomí a podceňování každého protivníka z řad veřejnosti. Mezi sebou jsou schopni rychle najít společnou řeč a společného jmenovatele pro úkony obecného lidu. Nejsou však připraveni na logické úsudky zdravého selského rozumu, jímž podložené jednoduché otázky se u nich nesetkávají s příslušnými šablonami. Okolnost, že u stížnosti jsou předsedové soudů konfrontováni s povinností měřit svůj úsudek a své argumenty tváří v tvář s přísně logickými výklady závazných předpisů ze strany stěžovatele je poněkud vyvádí z konceptu, neboť o svých úsudcích nejsou zvyklí se sprostým lidem diskutovat. Proto ve svých odpovědích ke stížnostem na nevhodné chování soudní osoby nutně zabředávají do nevhodného chování soudních osob.

Exkurs:

*Kdysi Františ z Bogutina s chutí luštil křížovky. Tato rozšířená a oblíbená vášeň jej ale postupně zcela opustila. V křížovce, která od luštilitele vyžaduje opis slůvka **bez** na pět písmen, luštil tak, že do pěti vymezených políček pečlivě vepsal výraz **vyjma**. Záhy ale shledal, že autor křížovky očekává a požaduje slovo **šeřík**. Proč by měl v pěti vymezených políčkách přepsat **vyjma** na **šeřík**, Františovi není jasné. **Šeřík** a **bez** mají kromě rostlinného původu pramálo společného. Všichni jsme se tomu tak naučili ve škole. Františ nedokáže do pěti vymezených políček vepsat výraz **šeřík** a zařadit se tak do davu, který je ochoten popřít sama sebe, aby mohl dokončit lacinou křížovku. Proto Františ o křížovky ztratil zájem.*

Nedokážu se smířit s nezakrytou podjatostí, se kterou soudce smetl objektivní listinné důkazy nepravdivých protokolovaných svědeckých výpovědí a svůj subjektivní úsudek o drobných nepřesnostech doložil stejně subjektivním odůvodněním rozsudku, ve kterém policejnímu vyšetřovateli graficky zvýraznil své úvahy zplazené v souladu s ustanovením dle § 132 o.s.ř. (Důkazy hodnotí soud podle své úvahy...).

Jestliže soudce u OS v P3 svědecké výpovědi, ke kterým byly předloženy objektivní důkazy jejich účelové nepravdivosti, hodnotí jako drobné nepřesnosti, pak si takového soudce dokážu dobře představit jako dobrodince davu luštilců, kteří v souladu s očekáváním **shora** pečlivě vepisují do pěti vymezených políček jako opis slůvka **bez** výraz **šeřík**. Zřetelně cítím, že nechat posuzovat svůj spor takovýmto *písmákem křížovek* se mi přičí. Má mizivá důvěra v soudnictví, jak k ní zavdává příčinu soudce JUDr. David Vláčil, mě ponouká poukázat na závaznost předpisů upravujících povinnosti soudních osob. Uctívá žádost o nápravu není v dané věci tak docela od věci.

---

¹⁰ z televizní relace Miroslava Horníčka s Vladimírem Svitáčkem o trefnosti Dadských přísloví

Nezapírám, že jsem Františ z Bogutina, co mu z bot čouhá sláma. Můj selský úsudek, který mě nikdy nezklamal, konec konců takový příměr připouští. Za slámu ve svých selských bagančatech se nestydím.

Exkurs:

Důkladné prostudování podstatných předpisů je absolutní nezbytností. Pro Františe z Bogutina se selskými manýry a slámou v botách, to ovšem nepředstavuje žádný problém. Každé jednotlivé rozhodnutí nebo usnesení každého státního orgánu ČR musí vykazovat poučení a odkaz na závazný předpis, dle kterého bylo dané rozhodnutí nebo usnesení učiněno. Tímto seznáním se zdánlivě nekonečno přepisů a zákonů zužuje na přehledný štůsek konkrétních norem týkajících se daného případu (například stížnosti na nevhodné chování soudní osoby). Jak ale začít? Kde opatřit první předpis, o který je možno se opřít? Františ z Bogutina, co mu z bot čouhá sláma, aniž by cokoli věděl o závazném reglementu stížností na soudní osoby, jednoduše poslal cedulku předsedovi soudu, ve které vyjádřil svůj nesouhlas se způsobem, jakým pan soudce u téhož soudu doložil svůj úsudek o tom, že v řízení prokázané nepravdy považuje za drobné nepřesnosti. Cedulka pana předsedu ve vši slušnosti upozorňuje, že k doložení úsudku o drobných nepřesnostech se lépe hodí objektivní protokol svědecké výpovědi nežli subjektivní úvaha soudu. Začátečníkům štěstí přeje, proto byla stížnost podána u správného státního orgánu správnou cestou. Jakmile Františ z Bogutina zvládl prvního a základního bobříka, když svou stížnost podal tak, že pohnula pana předsedu soudu ke splnění povinnosti ukládané závazným předpisem¹¹, automaticky se mu otevřela celá pokladnice rad a pokynů k cestě vpřed! Pan předseda Obvodního soudu stížnost zodpověděl nikoli bez jisté svědomitosti, když neopomněl uvést všechny podstatné předpisy, dle kterých se domnívá, že je nutno podanou stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Aplikace zmíněných předpisů k posouzení dané stížnosti jako nedůvodné je ovšem výsledkem subjektivního úsudku soudní osoby, která důvodnost či nedůvodnost podané stížnosti posuzuje. To je nutno mít na zřeteli a v úsudku zmíněné soudní osoby je nutno hledat a najít příznaky nevhodného chování, jako nezbytný předpoklad břichatění stížnostního nákypu.

Jedna z definic lidového státu je demokraticky ustanovená forma násilí vůči jedinci. Toto násilí spočívá například v odpírání práva jednotlivců na hájení vlastních zájmů dle vlastní libovolné úvahy a v příkazu hájit vlastní zájmy pouze takovým způsobem, který neodporuje závazným předpisům. Přitom se bezesporu jedná o správnou a osvědčenou formu násilí státu vůči jedinci: Stát si přisvojil výhradní právo na posuzování a trestání prohřešků vůči pravidlům soužití a předchází tím anarchickému, individuálnímu řešení sporů, které je v primitivních lidských společenstvích pravidelně zatíženo nežádoucí subjektivitou. Stát odpírá jednotlivci právo na individuální posuzování a prosazování jeho práv především proto, aby se právo jako takové nezvrlo v bezpráví. Spolu s odpíráním práva na individuální prosazení jednotlivých nároků přebírá právní stát nutně i zodpovědnost za správné a demokraticky ustanovené posuzování oprávněnosti jednotlivých nároků a povinnost ochránit jednotlivce vůči bezpráví. Splnění této povinnosti je nutno požadovat a v případě, že stát zastoupený státním orgánem v podobě soudní osoby tuto povinnost odpírá splnit, je nutno vyčerpat všechny státem nabízené prostředky k upamatování státu na jeho povinnost. **Tyto prostředky stát nabízí, protože nutnost jejich praktického uplatnění vůči sobě samému předvídá** a jako systém řídicí se principy právního státu *takové prostředky i právně upravuje.*

Státní orgán ovšem vládne účinnou zbraní k nastolení a udržení bezpráví vůči jednotlivci, když předepsané normy pravidelně hodnotí jako nezávazné, zatímco smyšlené normy pravidelně ukládá jako závazné. Tato zbraň, ze které je nutno mít panickou hrůzu, spočívá v okolnosti, že státní orgán není oproštěn od *lidské omezenosti*, kterou důsledně nasazuje jak k nastolení a udržení bezpráví vůči jednotlivci, tak i k vlastní obraně.

Jedná se o mocnou velezbraň, a její podcenění je zpravidla zásadním důvodem neúspěchu v pokusech prosadit se vůči bezpráví podporovanému a chráněnému úřední vrchností. Nikdo nejsme prosti jisté omezenosti v našich snaženích a projevech. Tato omezenost se u některých z nás drží v pozadí a projevuje se skromně, u jiných suverénně vyzařuje. Často se však jedná pouze o přesvědčivě hranou hloupost, které je pak možno zásadovostí a přísnou logikou čelit. S nenahranou, tedy přirozenou lidskou hloupostí zastoupenou na všech stupních cesty k nápravě nevhodného

---

¹¹ § 171 zák. č. 6/2002 Sb.

chování soudní osoby nezmůžeme nic. Naše snažení je pak omezeno pouze na natropení největších možných škod v řadách nevhodně se chovajících soudních osob. Slibujeme-li si od našeho snažení alespoň částečnou nápravu v nevhodném chování soudní osoby, pak nám nezbyvá nic jiného nežli doufat, že na zdoluhavé cestě k nápravě narazíme, když už nikoli na pochopení, tedy alespoň na hranou lidskou hloupost.

Tyto zásady a souvislosti je nutno mít při podávání stížnosti na nevhodné chování soudní osoby na zřeteli. Stejně tak je nutno vědět, že naše stížnost bude zamítnuta pro tzv. nedůvodnost¹². Soudní osoba usuzující na nedůvodnost naší stížnosti jedná zcela korektně a v naprostém souladu se zákonem o soudech a soudcích, který pro ni představuje absolutně nejvyšší příkázání stojící dokonce i nad Ústavou ČR a neponechává žádnou volbu. Závazný předpis dle § 80 odst. 2 písm. a) zák. č. 6/2002 Sb. soudním osobám ukládá povinnost obhajovat dobrou pověst soudnictví. Jinými slovy: závazný předpis soudním osobám výslovně ukládá povinnost popírat nevhodné chování soudních osob „do roztrhání těla“. Proto není nutné zabývat se detaily stížnosti. Naše stížnost je *a priori*¹³ nedůvodná, neboť soudní osoba, proti které míří, je členem „ctihodného společenství“, tedy stojí pod mocnou ochranou kodexu. V úsudku soudní osoby, která důvodnost či nedůvodnost podané stížnosti posuzuje, je pak ale za zohlednění všech výše popsaných souvislostí zpravidla hračkou najít příznaky nevhodného chování. V tomto směru se osvědčuje zásadové pochybování o správnosti všeho, co nás omezuje a není podpořeno závazným předpisem, neboť každé proti nám směřující omezení musí zásadně vyvěrat z příslušného zákona¹⁴.

Závaznost soudního rozsudku jako výsledku vlastní úvahy soudu¹⁵ leží mimo veškerou pochybnost. Změnu rozsudku je ve vybraných případech možno docílit pouze přípustnými opravnými prostředky. K těmto prostředkům rozhodně nepatří stížnost na soudce adresovaná předsedovi příslušného soudu. Zcela jinak je tomu v případě úsudku soudní osoby hodnotící důvodnost či nedůvodnost naší podané stížnosti. O takovémto úsudku, který je vždy nutně zatížen subjektivitou – tedy objektivně prokazatelnou lidskou omezeností, je možno a nezbytně nutno pochybovat. Závazný předpis v takovémto případě názorovou výměnu zásadně připouští¹⁴. Ať již je soudní úsudek k nedůvodnosti naší stížnosti zatížen hranou či spontánní lidskou omezeností, tuto omezenost není v zamítavém sdělení předsedy soudu nutno hledat pod lupou.

Vlastní lidskou omezenost ovšem také nesmíme vyloučit. Jestliže nás po obdržení zprávy o zamítnutí naší stížnosti odůvodnění její nedůvodnosti donutí zamyslet se nad sebou, zastydět se a zasednout k sepsání omluvného listu, musíme od svého zřejmě nedůvodného požadavku *nápravy* ustoupit! Jedná se o spravedlivou odplatu našeho lajdáctví a naší volby nevhodného příznaku nevhodného chování soudní osoby!

Při pročetí lidskou omezeností zatíženého úsudku o nedůvodnosti naší stížnosti je velice nepravděpodobné, že bychom se zastyděli. Podstatně pravděpodobnější je zjištění, že zatímco naše stížnost hovoří o „voze“, točí se lidskou omezeností zatížený myšlenkový spád soudní osoby¹⁶ vyřizující naši stížnost kolem „*drobnějšího domácího dobytka*“. Zatímco naše stížnost vykazuje například dva příznaky nevhodného chování soudní osoby, nepovažuje soudní osoba za nutné, aby se plně vyjádřila alespoň k jedinému z nich, když je plně vytížena pocitem povinnosti přiblížit nám význam § 132 o.s.ř.¹⁷ Lidskou omezenost, ať již hranou či spontánní, tedy v replice k naší stížnosti zákonitě nacházíme. Z obdrženého úsudku o nedůvodnosti naší stížnosti na nás diskusní náměty zpravidla hřejivě a podnětně dýchají.

---

¹² *nedůvodnost* je výraz soudních osob pro bezdůvodnost

¹³ *a priori* = v předstihu svému vzniku včetně příčin, důsledků a nezávisle na obsahu

¹⁴ dle čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky „Každý občan může činit, co není zákonem zakázáno a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.“

¹⁵ § 132 o.s.ř.

¹⁶ dle závazných předpisů zakotvených v §§ 168-171 zák. č. 6/2002 Sb.: předseda soudu

¹⁷ Důkazy hodnotí soud podle své úvahy...

Jak proti opravdové, tak i proti hrané lidské hlouposti se jako účinný osvědčuje postup názorně a podrobně popsany rukou Antoine de Saint-Exupéry¹⁸: musíme se držet pouze jediného tématu, trpělivě se k němu vracet a soudní osobě či jinému státnímu orgánu jej pilně a neúnavně připomínat!

Pouze původnímu, jedinému a podstatnému tématu je nutno věnovat naše veškeré úsilí. Vějířovité rozvinutí témat je naopak spojeno s bezprostředním nebezpečím, že lidská omezenost státního orgánu bude zcela očištěna od nahranosti. Pak naše vyhlídky na úspěch povadají. Jestliže se od vytýčeného tématu odkloníme, podstupujeme nebezpečí, že si troufáme na příliš rozsáhlou plochu kluzkého a tenkého ledu, případně záhy zjistíme, že si stěžujeme na soudní osobou lstivě podstrčené závazné předpisy a nikoli na nevhodné chování soudní osoby.

Dovolte mi, prosím, formulovat klasické přísloví v upravené podobě:

věděti = stříbro, mlčeti = zlato, mluvíti = perly sviním sypati

Jakkoli máte k předložené příslovečné formě své výhrady, prosím o Vaši pozornost následujícímu vysvětlení.

V detailu je pod pojmem *věděti = stříbro* míněno následující:

Dříve nežli na soudní osobu podáme stížnost pro nevhodné chování, pečlivě k ní probereme a seřadíme veškeré dostupné poznatky, tyto poznatky roztřídíme na příznaky nevhodného chování zatížené svou vlastní subjektivitou a na objektivně doložitelné příznaky nevhodného chování. U objektivně doložitelných příznaků s největší pečlivostí posbíráme veškeré dostupné objektivní doklady. Avšak: nikoli vědění samo, nýbrž dokonalost v jeho využití je našim skutečným bohatstvím! Svě vědění můžeme *proměnit ve zlato a perly*, anebo je můžeme *nechat zašlapat do fekálií zmlsanými prasnicemi*.

Pojem *mlčeti = zlato* při vedení stížnosti znamená:

Příznaky odvozené z rozhodnutí v soudním řízení je nutno z nejužšího výběrového okruhu příznaků nevhodného chování soudní osoby nemilosrdně vyřadit. Jedná se o chování podložené závazným předpisem, tedy se nemůže jednat o nevhodné chování. Stížnost by neměla žádné vyhlídky na úspěch, neboť by se v budoucnu nedlouhého trvání točila jen a pouze kolem nesprávně uplatněného příznaku. Soudní osobě usuzující na nedůvodnost naší stížnosti pak už žádným způsobem nedokážeme vysvětlit, že ze své stížnosti nepřipustně uplatněný příznak nevhodného chování soudní osoby vyjímáme. Státní orgán v podobě soudní osoby objektivně zatížené lidskou omezeností nás prostě nepochopí. Naše stížnost dodatečným ústupkem utrpí těžkou újmu a má pramalou naději natropit v řadách nevhodně se chovajících soudních osob alespoň trošku škody. Pro původní stížnost vybíráme, pokud možno, jediný příznak nevhodného chování soudní osoby a pouze tomuto příznaku svou stížnost věnujeme. Stížnosti vedené přes 5 instancí¹⁹ je v dalším průběhu jen ku prospěchu, jestliže se stěžovateli podaří její naléhavost od instance k instanci vystupňovat. Proto není na škodu ponechat si některé další průvodní příznaky nevhodného chování soudní osoby v záloze. Proto také svou stížnost důkladně oprošťujeme od všech aspektů, na které by mělo dojít až v následných krocích. V případě stížnosti vedené přes 5 instancí se vždy najde příležitost původní téma doplnit nebo alespoň náležitě okořenit. Oproti zásadě *mlčeti = zlato* je však stížnost, kterou předkládáme vyšší instanci, nutno bezpodmínečně doplnit o příznak nevhodného chování soudní osoby z předchozí instance, která usoudila na nedůvodnost naší původní stížnosti. Touto osobou nesmí být nikdo jiný nežli předseda příslušného soudu, a to bez ohledu na to, zda naši stížnost zamítl osobně, či zda jejím zamítnutím pověřil některou z oprávněných soudních osob. My svou stížnost adresujeme předsedovi soudu, závazný předpis ukládá předsedovi soudu naši stížnost na nevhodné chování soudce u téhož soudu vyřídít, od předsedy soudu tedy máme nárok vyžadovat odpovědnost za nesrozumitelný způsob vyřízení naší stížnosti.

---

¹⁸ viz povídka Antoine de Saint-Exupéry *Malý princ*

¹⁹ 1. okres. soud, 2. krajs. soud, 3. vrchní soud, 4. Nejvyšší soud ČR, 5. Ministerstvo spravedlnosti ČR

Mějme však vždy bezpodmínečně na mysli: cokoli sdělíme, bude podrobena ostré a nelítostné kritice nejedné soudní osoby. Nespoléhejme se neomezeně na lidský faktor! I lidská hloupost má své meze! Cokoli prohlásíme, může být použito proti nám.

Pravidlo *mluviti = perly sviním sypatí* přikazuje:

Buďme struční. Cokoli nepodstatného vyjádříme, uvízne v řesetu lidské omezenosti, zatímco jádro stížnosti pak bez povšimnutí sítím propadá. K tomu, abychom si v odůvodnění nedůvodnosti naší stížnosti přečetli poutavý obsah a význam § 132 o.s.ř.²⁰ není nutno, abychom se vzletně rozepisovali a uváděli všechny podstatné i nepodstatné souvislosti. Takovýmto přístupem můžeme jen spoluzavinit, že soudní osoba, která posuzuje nedůvodnost naší stížnosti, dočista v záplavě naší rádoby beletrie přehlédne příznak nevhodného chování soudní osoby, na který se snažíme poukázat.

Nezbytnost hledat a najít příznaky nevhodného chování v úsudku předsedy soudu o nedůvodnosti naší stížnosti vyplývá z projektu plánovaného k cestě přes 5 instancí. Pokud bychom setrvali pouze u svého původního stížnostního tématu, kterým je nevhodné chování soudní osoby, jež se například v doložení svého úsudku vyžádaného Policí ČR odklonila od nestrannosti a objektivity, pak by naše stížnostní úsilí překvapivě záhy skončilo zamítacím tandemem okresního a krajského soudu, zatímco námi plánovaná intermezza u vrchního soudu, Nejvyššího soudu ČR a Ministerstva spravedlnosti ČR by se nekonala, a to především s odkazem na závazné předpisy dle §§ 167 – 174 zák. č. 6/2002 Sb.²¹, kterými zákonodárce od stěžovatele výslovně vyžaduje, aby ve svých stížnostních suplikách uvedl nové skutečnosti. Ty nacházíme ve způsobu vyřizování naší kasační stížnosti předsedou toho-kterého osloveného soudu²².

Pokud je z úsudku soudní osoby usuzující na nedůvodnost naší stížnosti patrné, že ne zcela pochopila naše líčení a naši argumentaci, je nutno obojí trpělivě zopakovat a omluvit se za vlastní lidskou omezenost, v jejímž důsledku se nám naši stížnost podařilo formulovat tak, že u soudní osoby usuzující na její nedůvodnost vyvolala potřebu věnovat svůj úsudek a svá vysvětlení výhradně *paragrafu sto třicet dva občanského soudního řádu*²³. Potřebu přiblížit soudní osobě předmět své stížnosti výstižnými příklady je nutno dobře rozvážit a dle možností potlačit! Diskusní příspěvky ze strany soudní osoby usuzující na nedůvodnost naší stížnosti, které odvádějí těžiště diskuse mimo dosah námi uvedených příznaků nevhodného chování, sice v naší replice neponecháváme nezohledněné, nikdy je ale nesmíme zahrnout do okruhu bodů, které sleduje naše stížnost. O těchto příspěvcích zásadně nediskutujeme, pouze trpělivě státní orgán poučujeme o jejich nepodstatnosti pro předmět naší stížnosti.

Kašpárkovské rozvernosti státního orgánu, kterými se pokouší obohatit naše stěžování trochou rozptýlení a potěšení, náležitě děkovně oceňujeme, když státnímu orgánu alespoň v kostce líčíme, jak jsme se spolu s občanem Svatoněm od naproti z Havířvy nad kulturními vložkami v posledním sdělení státního orgánu moc a moc nasmáli. Přitom ale nezapomínáme státní orgán slušně poprosit o společný návrat k původnímu a jedinému tématu naší stížnosti. Svá stručná dodatková vysvětlení jádra stížnosti zakončujeme příslibem vystupňování našeho úsilí k omezení vlastní omezenosti.

Dovolte mi, prosím, několik obrazných slov k zásadám vedení korespondence se státním orgánem:

Formulujeme-li státnímu orgánu stížnost na státní orgán, je nutno očekávat, že státní orgán stížnost na státní orgán z moci státního orgánu zamítne. Jedná se o determinismus, ke kterému Františovi z Bogutína nejsou známy žádné výjimky. Proto je nutno zamítnutí s dostatečným předstihem předvídat a se stejným předstihem státnímu orgánu pečlivě vmetat smítky do cesty, kterou se ubírají jeho uvážlivě zamítavé kroky. Tyto nečistoty v neutuchající

²⁰ Důkazy hodnotí soud podle své úvahy...

²¹ zák. č. 6/2002 Sb. o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů

²² § 174, odst. 2 zák. č. 6/2002 Sb.:

Je-li v téže věci stěžovatelem podána další stížnost, aniž by obsahovala nové skutečnosti, není třeba ji prošetřovat.

²³ Důkazy hodnotí soud podle své úvahy...

píli kombinujeme a doplňujeme a docilujeme tak zajímavé exkrementální penetrance na podrážce státního hodnostáře.

Státní orgán neponecháváme na pochybách o tom, že jeho přísný a námi neovlivnitelný postup v naší stížnosti je vlastně cestou flagelanta, který při každém mrsknutí překvapeně kontroluje původ svých nečekaně hlubokých krvavých stop jako důsledku své umíněnosti. Jestliže očekáváme, že státní orgán se pokusí vyhnout našemu nečistému snažení doleva, vysvětlíme mu předem, že vlevo se chodí u protinožců, zatímco v kulturních kruzích naší společnosti se zleva vyhýbá jen občan Svatoň z Havírny. Tento zdánlivě účinný varovný prostředek státní orgán samozřejmě ignoruje a volí okliku vlevo od podstatně schůdnějšího a závaznými předpisy lemovaného úseku cesty k nápravě nevhodného chování soudní osoby. Na svém scesti státní orgán zákonitě šlápne do námi nastrojeného průjmovitého dokladu zrychleného zažívání argentinské dogy. Pokud státní orgán uklouzne a těžce dolehne do vlastním podpatkem zčechrané nečistoty, plánovitě zabloudíme na tutěž smrdutou okliku a zakopnutím o trucovitě čnějící bradovitý výčnělek státního orgánu jeho flagelantství podpoříme.

Státní orgán jedná dle zákonitostí, které nelze nevyužít k prohloubení své radosti ze života. Radovat se ovšem můžeme pouze v mezích zákona! Diskuse o úsudku státního orgánu, v daném případě soudní osoby usuzující na nedůvodnost naší stížnosti, musí bezpodmínečně zůstat věcnou a ani náznakem nesmí sklouznout do osobní formy!

Při obdržení jakéhokoli zamítavého sdělení ze strany státního soudního orgánu nevěsíme hlavu, nýbrž radujeme se z dalšího nezvratného důkazu lidské omezenosti a nedokonalosti na straně státních orgánů, v daném případě soudních osob. O tuto radost se vzápětí se soudním státním orgánem podělíme, když mu listinné důkazy jeho lidské omezenosti z jeho vlastní ruky v okořeněné podobě vracíme – spolu s prosbou o polepšení.

Stížnost nepodáváme samoučelně, naše stížnost je podávána v důsledku nevhodného chování soudní osoby, a sice takového poklesku, který není chráněn závazným předpisem. Naši případnou domněnku o zdánlivé nepřebornosti závazným předpisem chráněného jednání soudních osob zatlačujeme do pozadí zjištěním, že jediné závazným předpisem výslovně chráněné jednání soudních osob je vyslovování libovolných rozsudků jménem republiky, a to na základě zhodnocení předložených důkazů dle vlastní úvahy soudu²⁴.

Jakkoli se nám rozsudek soudu v právě ukončeném řízení jeví jako nedostatečně zdůvodněný, jedná se o právní úkon, který nachází plnou oporu v závazném předpisu²⁵. Tedy se vystřiháme úsudku o nevhodném chování soudce při jeho nezáviděníhodném plnění uložené povinnosti vést řízení našeho patrně zbytečného sporu a vyslovit jménem republiky profilační rozsudek chránící nejednu sociálně potřebnou českou rodinu před našimi úklady a české soudnictví před naší obtížností. *Nevhodné chování* je velice širokým pojmem. Tak je tomu z vůle závazného zákonného předpisu. Není nutno ani radno přemlouvat závazný předpis, aby v našem případě pojem *nevhodného chování* dále rozšířil, aby pro naše zelené oči učinil výjimku a právní úkon rozsudku připustil jako projev nevhodného chování soudní osoby. Neuspěli bychom. Nevhodné chování je nutno hledat mimo právní úkon nezávislého soudního rozhodování jménem republiky už jen proto, že

republika se nevhodně nechová!

Příznaky nevhodného chování soudních osob je ovšem možno plánovat a přivozovat, neboť nevhodné chování soudních osob vyvěrá ze zřejmé přirozené potřeby soudních osob chovat se nevhodně.

²⁴ jak to ukládá § 132 občanského soudního řádu

²⁵ viz § 164 odst. 2 zák. č. 6/2002 Sb.

Terciální kapitola: předmluva

K nároku na přechod nájmu bytu, který má kontrahentka vůči mně uplatňuje, jí závazný předpis ukládá povinnost, aby tento nárok prokázala. Abych jí tuto povinnost usnadnil, předložil jsem soudu objektivně odůvodněné pochyby o splnění předepsaných podmínek a pokyny k odstranění těchto pochyb. Odstranění pochyb je možné docílit například záznamy vedenými u poskytovatele státních sociálních dávek, u zaměstnavatele a u správce daně, které dokládají, kdo s kým kdy a kde sdílel společnou domácnost. K takovýmto informacím nemám přístup.

Zvlášť zajímavou by se s ohledem na státní zájmy mohla jevit zmínka o správci daně.

K informacím z ruky správce daně nemá v občanskoprávních sporech přístup ani soudní osoba, byť by se jednalo o předsedu Nejvyššího soudu ČR. Jedná se tedy o zdánlivě nedostupné informace, ke kterým nikdo z prostých smrtelníků a žádný ze státních orgánů – kromě níže jmenovaných 3 výjimek – nemá přístup. Tak tomu chce závazný předpis²⁶. Nedostupnost je však relativní. Řešení je nutno hledat právě ve zmíněných výjimkách:

1. správce daně,
2. soudní osoby účastné v trestním řízení pro daňový trestní čin a
3. plátce daně, jehož se informace týkají.

ad 1.: Správce daně má neomezený přístup k uvedeným informacím, ovšem není oprávněn tyto informace sdělovat jinak nežli v souvislosti s výjimkami ad 2. a ad 3.

ad 2.: Soudní osoby účastné na trestním řízení pro daňový trestní čin nejsou oprávněny získané informace dále sdělovat jinak nežli v souvislosti s výjimkami ad 2. a ad 3.

ad 3.: Plátcí daně neukládá žádný předpis na této zeměkouli, aby informace o svém subjektu, jak jsou vedeny u správce daně, vyžádal a poskytl třetím.

I takto formulovaná a ohraničená nedostupnost je ovšem relativní – řešení je nutno hledat ve výjimce ad 3. Závazný předpis²⁷ ukládá mé kontrahentce ve sporu o přechod nájmu bytu povinnost, aby svůj nárok prokázala. Má kontrahentka uplatňuje ke svému prospěchu a k mé škodě nárok na ústupek z mé strany. Přitom závazný předpis mé kontrahentce neukládá, že by svůj tvrzený nárok vůči mně musela uplatňovat. Pokud nebude svůj tvrzený nárok vůči mně uplatňovat, nemusí jej ani prokazovat. Jestliže se ale rozhodne svůj tvrzený nárok uplatnit, pak jej dle závazného předpisu musí prokázat. V čem ale spočívá *prokázání*? Má kontrahentka za vydatné podpory soudu shledává svou prokazovací povinnost jako splněnou, když označí ze svého pohledu *vhodné* důkazní návrhy a pokusí se je u soudu provést. Podpora soudu pak spočívá v uplatnění závazného předpisu²⁸. Můj výklad pojmu *prokázat* se poněkud liší: *prokázání* chápu jako očištění účastnického stanoviska od veškerých důvodných pochyb ze strany druhých. Kdo ale formuluje pochyby? Proč by pochyby nemohl formulovat účastník soudního řízení? Ústava České republiky ve svém článku 2, odst. 4 závazně předepisuje: “Každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, ...”

Exkurs:

Žadatel: “Odvolávám se na zákon o ochraně osobních dat!! Požadovaný lékařský atest o mé zdravotní způsobilosti k řízení motorového vozidla ode mě nedostanete, jedná se o zákonem chráněná osobní data!!”

Státní orgán: “Další prosím, ustupte občane od přepážky, nebo Vás nechám vyvést policejním státním orgánem.”

²⁶ §§ 23 a 24 zák. č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků

²⁷ § 706, odst. 1 zák. č. 40/1964 Sb. – občanského zákoníku
„...stávají se nájemci..., kteří prokáží, ...“

²⁸ § 132 zákona č. 99/1963 Sb. - občanského soudního řádu

Státní orgán si nečiní žádné násilí s vysvětlováním povinností žadatele: „*Žádáš? Tedy prokazuj!*“

Jedná se o naprosto samozřejmou souvislost, o které se nikdo z nás nepokouší pochybovat. Vůči žadatelům o vydání řidičského oprávnění není stát ochoten k žádným ústupkům od svého bezpochyby opodstatněného požadavku na předložení vybraných informací, ačkoli na ně dle závazného předpisu²⁹ nemá ultimativní nárok. Přesto tyto informace obdrží, neboť se dovolává nesčetněkrát osvědčeného pravidla: *“Chceš se zapojit do hry? Pak se podříd pravidlům! Záleží jen na Tobě, nikdo Tě do hry nenutí!”*

Jednou ze základních a vždy osvědčených zásad smírného řešení sporných názorů na společný postup je, že podmínky stanoví žadáný, nikoli žadatel. Pragmatismus této zásady spočívá ve spravedlivém rozložení sil: má-li žadáný o spolupráci zájem, uvolní v rámci pravidel své požadavky natolik, aby nevyloučil zájem opačné strany, současně ale vlastní zájem podržel. Žadatel ze svého opačného pohledu porovná stanovené podmínky se svým zájmem a svobodně rozhodne o přiblížení zájmů obou stran, které mohou zhruba vyrovnanými ústupky přispět ke konání *mariášového večera* či k uzavření smlouvy. Karetní večer se koná, protože se dámy a pánové *shodli* na padesátníkovém pauzíráku, nikoli na zavedení kulové šestky do hry. Pro takovéto pojetí pravidel mám pochopení, ať již pod jhem závazného předpisu o mariáši či o přechodu nájmu bytu.

Žádáš o přiznání nároku na přechod nájmu bytu, a to za podmínek, které jsou pro pronajímatele spojeny s narůstající škodou a pro nájemce s narůstajícím majetkovým prospěchem, pak prosím takový nárok prokaž. Jistěže se můžeš dovolávat zákonem zaručované ochrany osobních dat, musíš si ale rozvážit, zda Ti takový postoj dovolí splnit prokazovací povinnost. Svobodně se rozhodni: buď budeš trvat na ochraně osobních údajů, nebo tyto údaje v rozsahu, ve kterém jimi můžeš vyvrátit předložené pochyby, předlož! Pravidla hry znějí: chceš docilovat majetkového prospěchu k mé tíži, pak svá tvrzení podrob výpovědní síle důkazů dle mého návrhu. Do hry Tě nikdo nenutí, svobodně se rozhodni, zda chceš složit požadovaný vklad do hry. Opačný postoj pak je projevem nejistoty v Tvém stanovisku, případně Tvého nezájmu na přesvědčivém prokázání uplatňovaného nároku.

Soud se na věc dívá tak, že mé kontrahentce přisuzuje bezmeznou důvěru, nárok na ochranu osobních dat a právo na určení stěžejních důkazů k prokázání svého nároku. Úsudek o nevhodném chování soudní osoby, která se pečlivě odvrací od takových důkazních návrhů žalující strany, které by mohly rozhodným způsobem ohrozit stanovisko žalované a oťřást jejími lživými tvrzeními, by byl ukvapený. Jestliže soud nepodpoří důkazní návrhy dotazem u poskytovatele státních sociálních dávek či u zaměstnavatele, pak jedná v souladu se závazným předpisem³⁰. Spíše bychom soudci pohrobkovi prokázali vraždu jeho otce, nežli by se nám v jeho rozsudku a odůvodnění podařilo doložit *nevhodné chování soudní osoby*. Pro posouzení otázky naplnění skutkové podstaty *nevhodného chování soudní osoby* platí již několikrát zmíněné zásadní pravidlo: stížností se nelze domáhat přezkoumání postupu soudu ve výkonu jeho nezávislé rozhodovací činnosti.

Zatímco závazný předpis mé kontrahentce ukládá povinnost, aby svůj nárok *prokázala*, mně nikdo nezapovídá nezávislost ve formulování důvodných pochyb o věrohodnosti tvrzení mé kontrahentky³¹ a současně mi žádný předpis neukládá povinnost prokázat opak tvrzení mé kontrahentky, či dokonce sám prokazovat svůj nárok na ústavně garantovanou ochranu svého vlastnictví. Soudce, který předložené doklady nepravdivosti a přednesené důvodné pochyby provázené pokyny k jejich objektivnímu odstranění ponechá nepovšimnuté, který svou povinnost spatřuje splněnou ve

---

²⁹ zákon č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních dat

³⁰ § 132 zákona č. 99/1963 Sb. - občanského soudního řádu

³¹ Uplatnil-li například manžel mé kontrahentky ve sporné době nárok na snížení základu daně dle předpisu zaotčeného v § 15, odst. 1, písm. b) a c) zák. č. 586/1992 Sb. o daních z příjmů, když v řízení současně není sporu o tom, že ve sporné době její manžel a její novorozená dcera ve sporném bytě nežili, pak by se jednalo o důvodnou objektivní překážku v udělení důvěry jakkoli *doloženému* tvrzení mé kontrahentky o tom, že ve spornou dobu měla sdílet dvoučlennou domácnost se svým praotcem a nikoli společnou domácnost se svou dcerou a s manželem v jiném bytě. Upatnila-li má kontrahentka ve sporné době nárok na dětské příplatky u ÚMČ Vršovice, pak v té době nemohla bydlet s svým praotcem na Žižkově.

zdůvodnění nedůvodnosti vybraných důkazů a v pečlivém odhlédnutí od vyjádřených pochyb, neboť se domnívá, že s pochybami je oprávněn naložit stejně jako s důkazy³², se nepochybně hrubě odklání od závazného předpisu³³, když například:

- musí vystupovat nezaujatě a ke stranám nebo účastníkům řízení přistupovat bez ekonomických, sociálních, rasových, etnických, sexuálních, náboženských nebo jiných předsudků,
- dbá svým chováním o to, aby jeho nestrannost nebyla důvodně zpochybňována,
- je povinen chovat se tak, aby nezavdal příčinu ke snížení důvěry v soudnictví.

Mou důvěru v české obecné soudnictví je nutno hledat někde v Tasmánii. K tomuto snížení mé důvěry v české soudnictví výrazně přispěl soudce JUDr. David Vláčil, jehož vystupování je zatíženo jeho sociálněekonomickým předsudkem o mém podryvání bytové jistoty mladé české rodiny. Vážné zanedbání povinnosti ukládané závazným předpisem spatřuji ve způsobu, jakým se soudce JUDr. D. V. vzdálil od pečlivého a srozumitelného odůvodnění svého rozhodnutí, když ve svém vůči veřejnosti namířeném zdůvodnění tvrdí, že je právem účastníka řízení hájit své zájmy způsobem, *jaký uzná za vhodný*, a když dle akutní potřeby pečlivě zdůvodňuje *nepodstatnost* mnou navržených důkazů.

Exkurs:

Dne 11.03.2009 ve škole v obci W. zastřelil 17letý výrostek osm dívek, jednoho chlapce, dva učitele a na útěku pak další čtyři osoby. Den před svým amokovým činem tento hoch svůj úmysl, že příští den prosadí své zájmy způsobem, který považuje za vhodný („bouchačkou“ ve své bývalé škole), oznámil „nevěřícím Tomášům“ v internetu. Zájmy 17letého vraha spočívaly v potřebě čelit okolnosti, že se mu z jeho okolí nedostává obdivu a uznání, jak si je vysnil. Příští den celý národ přepadle přemítal nad otázkou, co a jak zanedbal, že pod násilným činem osoby hájící své zájmy **způsobem, který uznala z vhodný**, muselo patnáct lidí – z toho 9 vrahových bývalých spolužáků – vzdát se předčasně svých životů.

Františ z Bogutina, co mu z bot čouhá sláma, si nemyslí, že by mělo být právem každého z nás, hájit své zájmy způsobem, jaký uznáme za vhodný a sám hájí své zájmy důsledně zákonodárcem předvídanými způsoby. Jedním z takových způsobů hájení svých zájmů je trestní oznámení ke skutečnostem svědčícím o spáchání trestného činu – například křivé svědecké výpovědi, daňového trestného činu nebo podvodu. Dle dikce závazného předpisu zakotveného v § 250 trestního zákona si uživatelka Františova bytu hraje s ohněm, když uplatňuje nároky, ke kterým však vědomě zamlčuje okolnosti rozhodné pro přiznání takovýchto nároků. Františovi z Bogutina v rámci řízení dodatečně svítá, proč se vlastně žalovaná se svou povedenou rodinou snaží o jeho byt, ačkoli je současně nájemkyní jiného bytu: jiný byt je možno podpronajmout a docilovat tak dodatečného majetkového prospěchu, když regulované nájemné za onen jiný byt představuje zlomek jejich docilovaných příjmů z podpronájmu. Františovi z Bogutina budiž v jeho upozaděnosti omluvou, že v podobných postojích a počínáních není zběhlý.

V den veřejného vyhlášení rozsudku soudu 1. stupně odesílám trestní oznámení k okolnostem svědčícím o spáchání trestného činu křivé výpovědi. Přípravné trestní řízení k tomuto podání nebylo zahájeno mj. s odvoláním na sdělení soudce Mgr. Davida Vláčila (dnes: JUDr. D. V.), o drobných nepřesnostech nepodstatného rázu. Své pozdější podání v důsledku následných (soudem sdělených a doporučených) zjištění o tom, že mi má kontrahentka zamlčela, že jí *svědčilo neodvozené právo užívání jiného bytu*, doplňuji o skutečnosti svědčící o spáchání trestného činu podvodu a daňového trestného činu ze strany mé kontrahentky, jejího manžela a její právní zástupkyně a dociluji tím zahájení přípravného řízení. Současně na soudce JUDr. Davida Vláčila podávám stížnost.

Pravděpodobnost strefit se se svým tipem v sazce do šesti správných čísel leží někde u jedné čtrnáctimiliontina. Pravděpodobnost, že podaná stížnost na soudní osobu narazí na kompetentní soudní osobu, která ji posoudí jako důvodnou, se blíží nule. Proč si tedy stěžujeme? Představa, že stížnost na nevhodné chování soudní osoby je jako vlečná síť, ve které může při notné dávce štěstí

---

³² hodnotit dle vlastní úvahy

³³ § 80 zákona č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích

uvíznout *černá perla* v podobě kompetentní soudní osoby, které je příliš trapné prezentovat se ve vši spanilosti své lidské omezenosti, je nesporně utopická.

Proč si tedy stěžujeme?

Protože nám tak ukládá *vrozená disciplína* a odpovědný přístup k plnění samozřejmých občanských povinností?

Protože každý *strůjcem svého osudu*?

Protože věříme v *osvědčené principy právního státu*, ke kterým se preambulí ústavy hlásíme?

Protože jsme se v průběhu svého průměrného života ničemu nepříučili?

Stěžujeme si proto, že výčty levit předsedovi soudu první, druhé či třetí instance, stejně jako ministerskému pověřenci pro zdůvodňování nedůvodnosti stížností a dalším a dalším čirou náhodou objeveným funkcím a funkcionářům správy soudů jsou výrazem našeho zodpovědného přístupu k zásadám správné výchovy. Nestačí, když své demokratickou cestou ustanovené zástupce v řadách státních orgánů budeme nade vše milovat. Výchova nespočívá pouze v bezmezná a bezvýhradní lásce k objektu výchovy. Spíše se jedná o vyrovnaný balanční akt lásky a přísnosti, protože přísnost musí být, protože takový státní soudní orgán bez disciplíny? Raději ani nedomyslet! Láska a důvěra k našim soudcům je averzem, přísnost a kontrola dodržování povinností, jak je ukládá závazný předpis, je reverzem téhož vztahu mezi občany a státními orgány. Požadavky na disciplínu státního orgánu opíráme především o svou vlastní sebedisciplínu, když **od zanedbávání povinností státního orgánu shovívavě neodvracíme zrak. Na mezery v disciplíně státního orgánu s veškerou civilní kuráží upozorňujeme a své podněty k nápravě adresujeme příslušnému státnímu orgánu!**

Inspiraci hledáme nikoli u *perletí vykrmených prasnic*, nýbrž u *teriéra zakousnutého do prasečího rypáku*.

Kvartální kapitola: ve které stěžovatel volí mezi nevolí (trochu nudná, ale nutná)

Konečně jsme se propracovali k zásadním otázkám stížnosti na nevhodné chování soudní osoby: Proč si stěžujeme? Co stížností sledujeme? Co nám podaná stížnost může přinést?

Na počátku se řídíme příčinou, nikoli účelem. O stížnosti zprvu uvažujeme jen hypoteticky, neboť každý z dosavadních úkonů soudce pověřeného řízením našeho sporu nachází pevnou oporu v závazném předpisu, ač se nám jeho vybrané úkony pramálo zamlouvají. Naší důležitou pomůckou se stává trpělivost. Trpělivost a timing³⁴. Čekajme a uvažujme, nebo ještě lépe: plánujme a přivozujme³⁵. Příznaky nevhodného chování soudní osoby musíme hledat mimo soudní řízení, mimo soudní spor. Vzhledem k tomu, že naše jediné zkušenosti se soudcem vyplývají z řízení našeho sporu, jedná se o zdánlivě neřešitelný úkol. Proto si musíme osvojit důležité pravidlo: *příznaky nevhodného chování soudních osob nelze očekávat z hůra, je ale možno je plánovat a přivozovat*. Především je nutno chování soudních osob konfrontovat se situacemi, které jsou oproštěné od ochrany závazného předpisu o nezávislé rozhodovací činnosti soudu. Nevhodné chování soudní osoby se pak zaručeně dostaví, neboť nevhodné chování soudních osob je zákonitým průvodním jevem jejich úkonů, které je možno analyzovat, systemizovat a evokovat³⁶.

Jakkoli by se nám nejlépe zamlouvala představa soudní osoby zapletené do hospodské potyčky, tato cesta k úspěchu nevede. Jednak proto, že na hospodské potyčce dohlížející státní orgán neshledá žádné příznaky nevhodného chování soudní osoby, jednak proto, že načapat soudce, jak půllitrem mlátí do odporujícího rebela, není až zas tak jednoduché. Nevhodné chování soudní osoby nekoupíte na inzerát. Je nutno použít lsti.

Příznávám, že mé první stížnosti na soudní osobu nepředcházelo nic, co by bylo možno označit jako analýzu, systemizaci a evokaci. Prostě jsem předsedovi OS pro Prahu 3 ve své cedulce sdělil svou nevoli nad způsobem, jakým jeho soudce JUDr. David Vláčil doložil svůj úsudek o drobných nepřesnostech nepodstatného rázu. Aniž bych se jakkoli snažil vědecky rozebírat, uspořádat a nutkat, byl jsem náhle konfrontován s postoji a chováním soudních osob, které nejsou chráněny předpisem o nezávislé rozhodovací činnosti soudu, a ke kterým jsem nebyl ochoten mlčet. Vznik této situace byl zákonitý, jednalo se o nevyhnutelný důsledek pokročilé anomálie českého soudnictví, které své poslání ve společnosti spatřuje především v ochraně bezpráví a nezávislé rozhodovací činnosti soudu, tedy v ochraně sebe sama, zatímco naplňování díkce závazných předpisů je pro ně sporadickou obtížnou vedlejší povinností.

(obrázek soudní osoby s molochem byl vycenzurován, nicméně zájemcům o výtvarné umění po stručné výzvě na adrese frantisek@kuklik.eu obrázek rád přepošlu).

Legislativně ustanovený a motivovaný soud nejedná z vlastního přesvědčení, jedná z pocitu vděčnosti a povinnosti vůči jakémusi molochovi.

Při troše zdravého úsudku je možno při soudním řízení ve výpovědích mnoha předvolaných svědků odhalit nepravdivost, při troše prozíravosti a píle je možno nepravdivé výpovědi prokázat – nejlépe objektivními listinnými důkazy z ruky protistrany, případně z ruky nepravdivě vypovídajících svědků samotných. Při troše prozíravosti a píle je možno nejen nepravdivým svědeckým výpovědím čelit, tyto lze dokonce přivodit. K předkládaným nepravdám se pak nesmíme stavět bezmocně spravedlivě, musíme mlčet a přemýšlet! Bylo by škoda, kdybychom namísto zásady *mluviti = perly sviním sypati* protistraně okamžitě při rozpoznání nepravdivosti prezentovali svůj břitký postřeh. Protistrana by svá tvrzení okamžitě relativizovala.

Znovu připomínám: *mlčeti = zlato!!!*

³⁴ z angličtiny, v běžné mluvě totéž, co *individuálně akcentovaná harmonie v chronologické sekvenci subjektů, objektů či symptomů* (lajký překlad autora)

³⁵ *příznaky nevhodného chování soudní osoby*

³⁶ vědecky drolit, spřádat a nutkat

Kdo si v občanskoprávním sporu o nájem bytu nebo o nájemné dělá v roli pronajímatele naději na jinou nežli sociálně podpůrnou funkci soudu, ten se dodnes ničemu nepřiučil. Když se v soudní síni jako žalující pronajímatel rozhlédneme, okamžitě a mimo veškerou pochybnost rozpoznáme svého skutečného protivníka v černé plachetce. Tomuto rozpoznání je nutno přisoudit takovou důležitost, jakou si zaslouží. Především se vystříháme podcenění protivného černopláštěníka (totiž protivníka v černém plášti), podceňování přenecháme jemu a sami se upamatujeme důležitého pravidla:

Věděti = stříbro, mlčeti = zlato, mluvíti = perly sviním sypati!

Dříve, nežli se pokusíme vytěžit *stříbro* a proměnit je v klenot v podobě prosazení našeho *práva*, dobře *zvážíme*, do jaké míry se chceme a smíme odklonit od *zásad mlčeti = zlato a mluvíti = perly sviním sypati*. Odklonit se musíme, jinak by nefungoval nutkáci instrument.

Samozřejmě, že je naším úmyslem promluvit a přihlásit se o svá práva. Náš projev ale musí být:

- stručný,
- srozumitelný,
- namířený správnému příjemci.

Jednou z možností vyvolání nevhodného chování soudní osoby je konfrontace jejího postoje se skutečnými svědčícími o spáchání trestného činu (např. křivé výpovědi). Soudní osoba se k živým tvrzením doloženým křivými výpověďmi bude stavět se slepou důvěrou v příznačnou sociálně podpůrnou zodpovědnost soudu. Naši argumentaci o nevěrohodnosti a případně i nepravdivosti svědeckých výpovědí soud samozřejmě ponechá nepovšimnutou a vysvětlí nám, že v námi předložených důkazech nepravdivosti jsou údaje odlišné od tvrzení protistrany, což samo o sobě zpochybňuje věrohodnost našich důkazů a tvrzení. Soud bude demonstrovat neochvějnost své bezmezné důvěry v tvrzení a důkazy protistrany.

Vyzní-li naše snaha o vylákání nepravdivých účastnických a svědeckých výpovědí plodně, spočívá náš další postup v předložení našeho podezření o trestném činu křivé výpovědi u vybraných svědků u příslušného státního orgánu. Pak konečně následuje naše kýžená stížnost na nevhodné chování soudní osoby, které spočívá např. v zanedbání povinnosti ukládané § 8 odst. 1 trestního řádu³⁷.

První úskalí je tak zdoláno. Oklika cestou trestního oznámení je nezbytná, neboť je nutno čelit závaznému předpisu o tom, že předmětem stížnosti nemůže být nezávislá rozhodovací činnost soudu. Rozhodovat o důvodnosti podezření z trestné činnosti ale současně nespadá do pravomoci občanskoprávního soudu. Proto s čistým svědomím příslušnému státnímu orgánu (předsedovi soudu) předkládáme své podezření o závadném a nevhodném postoji občanskoprávního soudce k závaznému trestnímu předpisu, dle kterého je povinen neprodleně oznamovat státnímu zástupci nebo policejním orgánům skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin.

Postup soudu v projednávání občanskoprávního sporu poměrně podrobně upravuje občanský soudní řád. V postupu sociálně motivovaného soudce je možno vypořádat celou řadu úkonů, které odporují reglementu zakotvenému v občanském soudním řádu a předpisech souvisejících. Tato zákonitost otevírá další alternativní možnosti nutkání nevhodného chování soudní osoby. Při troše péle a zamyšlení najdeme podnětů celou řádku. Stížnost nás nic nestojí a státní orgán aspoň nezvlčí v důsledku nedostatku pracovní vytíženosti. Vodotěsným odůvodněním žádosti se nezdržujeme, tak či onak bude zamítnuta. Žádost je pouhým prostředkem, přičemž nás zajímá především jakákoli zmínka o stanovisku soudce k našim výhradám. Zpravidla se jedná o cenné a zákonem nechráněné projevy nevhodného chování soudní osoby.

Tento postup můžeme podpořit průvodním podáním námítky podjatosti, které předchází nebo následuje žádost o náhradu škody (odůvodněně například tak, že soudní osoba popřela svou podjatost, aby následně náš spor podjatě projednala a rozhodla).

V praxi takový evokační postup může proběhnout následovně:

---

³⁷ ...Státní orgány jsou ... povinny neprodleně oznamovat státnímu zástupci nebo policejním orgánům skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin...

Podáváme bagatelní žalobu o 25 Kč vůči ověřenému soudnímu chráněnci, ve které soud požádáme o pokyny k úhradě soudního poplatku „na účet soudu“ a vyslovíme souhlas s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání.

Soudce nepochybně nařídí:

- úhradu soudního poplatku ve výši 1000,00 Kč v kolcích na přiloženém tiskopise,
- ústní projednání věci,
- povinnou účast žalobce na ústním projednání věci.

Cestu úhrady soudního poplatku předepisuje soudní řád, přičemž z jeho pečlivého pročtení vyplývá, že platba cestou kolků na přiloženém tiskopise je jednou z možností, nikoli ultimativní a soudně ukládatelnou povinností. Nezávisle na rozhodnutí soudu k úhradě soudního poplatku, soudní poplatek v kolcích na přiloženém formuláři (pokud jej soud výjimečně neopomene předepsat k úhradě) hradíme v předepsané lhůtě 3 dnů, současně ale soudu předkládáme námitku, ve které odkazujeme na naši žádost o pokyny k úhradě soudního poplatku „na účet soudu“. Stanovisko soudu k naší námitce vychází z přesvědčení soudu o své neomylnosti. Toto stanovisko je nutno posoudit z hlediska vhodnosti k uplatnění jako příznak nevhodného chování soudní osoby.

Naše žaloba na 25,00 Kč bude zaručeně projednávána ve dvou ústních jednáních, neboť soudní chráněnci nekapíruje, že by se měl vůči předloženému návrhu bránit (snad se mu to do příštího jednání přeče v hlavě rozleží a soud pak konečně bude moci za uplatnění předpisu dle § 3 obč. zák.³⁸ žalobní návrh zamítnout). Usnesení o odročení jednání soud odůvodňuje tak, že žalobce navrhl změnu žalobního požadavku z původních 25,00 Kč na nových 25,00 Kč. Na konci druhého ústního jednání soud žalobu zamítá s odkazem na předpis dle § 3 obč. zák. (dobré mravy), neboť požadavky dle díkce zákona nelze soudně přiznávat, jestliže soud usoudí, že by mohly být nemravné.

Klíčem v našem dalším postupu není spekulovaná změna žalobního nároku z 25,00 Kč na 25,00 Kč nýbrž postoj soudu Z naší strany samozřejmě nenásleduje stížnost na nevhodné chování soudní osoby. Víme přece, že nezávislá rozhodovací činnost soudu je chráněna závazným předpisem! Namísto stížnosti na nevhodné chování soudní osoby podáváme u Ministerstva spravedlnosti žádost dle zák. č. 82/1998 Sb.³⁹, kterou opíráme m. j. o naši domněnku, že z ducha svatého přivozenou změnu žalobního návrhu na úhradu nových 25,00 Kč namísto původních 25,00 Kč měl soud pro nesmyslnost zamítnout, nikoli přijmout a současně v důsledku jejího přijetí jednání odročit. K okolnosti, že by se jednalo o nezávislou rozhodovací pravomoc soudu přijmout změnu žalobního návrhu na úhradu nově požadovaných 25,00 Kč namísto původních 25,00 Kč, apelujeme pouze zdravým rozumem. Možnost následné stížnosti na nevhodné chování soudní osoby zpravidla vyplývá ze stanoviska klíčové soudní osoby k naší žádosti o náhradu škody. O tomto stanovisku soudní osoby nás příslušný vrcholný státní orgán, kterému naši žádost předkládáme, neprozřetelně informuje: „... stěžovatel si permanentně stěžuje, což samo o sobě zpochybňuje oprávněnost jakékoli jeho stížnosti...“. Po obdržení zamítavého stanoviska ministeriálního odboru pro odůvodňování nedůvodnosti žádostí o náhradu škody, by měla následovat žaloba na plnění, ta však je z pohledu účelovosti ve věci našeho analytického systemizačního a evokačního stížnostního postupu vedlejší. Podání žalobního návrhu na náhradu škody ve smyslu zák. č. 82/1998 Sb. není na škodu, neboť státní orgán v roli soudu první instance nezřídka opomene naříditi platbu soudního poplatku. Stát v roli žalované strany pak je možno příslušně formulovaným *políčkem* upamatovat na plýtvavé neuplatnění nároků na podpoření státní finanční stability. Protože náš žalobní návrh nemá vyhlídku na úspěch v první instanci, je nutno zvážit, zda se svým požadavkem na 25,00 Kč (plus náhrada škody) chceme jít až do ústavní stížnosti jako jediného přípustného (mimořádného) opravného prostředku. I v případě, že se soudní osoba zdrží komentáře nebo že nám je její komentář zamlčen, můžeme úspěšně dospět k cíli – nejlépe prostřednictvím opakovaně podávaných námitek podjatosti. S postupem času a s četností našich výchovných úkonů vůči soudu se situace výrazně zlepšuje a my dle libosti vůči soudci podáváme námitku podjatosti za námitkou, a sice s odkazem na naše předchozí stížnosti a podněty mířící k nápravě a postihu jeho nevhodného chování. Stokrát nic umožilo krávu! Nevěříte?

V postupech při vyřizování našich námitek podjatosti dříve nebo později vyzorujeme anomálie, které nenacházejí oporu v závazném předpise. Evokovaná cesta ke stížnosti na nevhodné chování soudní osoby se otevírá.

³⁸ předpis o dobrých mravech

³⁹ odpovědnost státu za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem

Je-li cesta uhlazena a naše evokace úspěšná, následuje analytická a systemizační fáze našeho snažení. Zvážíme, které projevy soudní osoby nejsou tak zcela voňavé a vybereme takový, který není chráněn závazným předpisem o stížnosti na nevhodné chování soudní osoby.

V dalších krocích pak jednoduše následujeme příkladu *teriéra zakousnutého do fusekle*.

Subkvartální kapitola: ve které státní orgán volí nevoli

Naše postupně vyzrálé úkony směřují k ověření dokonalé součinnosti policie se státním zástupcem ve věci ochrany takové trestné činnosti občanů, která není bezprostředně namířena proti státu. Druhotně pak také ověříme bezchybnou funkčnost „kodexu“ v soudní soustavě.

V souladu s našimi oprávněnými požadavky a s povinností účastníka soudního řízení: *tvrdit a prokazovat(!)* tvrdíme nejen v řízení ale i v trestním oznámení, v žádosti o náhradu škody, stejně jako ve stížnosti na nevhodné chování soudní osoby pouze pravdu, kterou je možno objektivně prokázat nebo logicky odvodit, neboť takových tvrzení, která lze doložit pouze horlivým přisvědčováním občana Svatoně od naproti z Havírny, je lépe se vystříhat.

Trestní oznámení o našem podezření z nezákonnosti (křivé výpovědi, podvod, ...) bezpodmínečně odesíláme ještě přede dnem vynesení rozsudku v našem občanském sporu. Pokud bychom podání odeslali až po vyhlášení rozsudku namířeného zákonitě proti nám, bylo by to pro státní orgán neotřesitelným důkazem, že naše podání nesleduje splnění občanské povinnosti, ale je výrazem *bezmocnosti poražené strany* v občanskoprávním soudním sporu. Takovýto závěr je u vyšetřujícího policejního státního orgánu významným vyšetřovacím prostředkem a byl by důvodem *odložení* našeho podání.

Státní orgán se k našemu prokazování trestného činu bude stavět s neskrytě mizivým pochopením a bude se snažit všemi prostředky (především zastrašováním) našemu počínání učinit přítrž. My ovšem zastrašování státního orgánu nebereme vážněji, nežli si zaslouží. Poučením státního policejního orgánu o následcích křivého nařčení nejlépe čelíme ultimativně stanovenou lhůtou k doložení jeho spekulace o nepravdivosti našeho oznámení, přičemž státnímu orgánu přiznáváme i možnost omluvy ve stejné lhůtě. Současně uvažujeme, zda a jak bychom si v důsledku svého zjištění o nevhodném chování státního orgánu mohli na státní orgán stěžovat.

Prvním zdánlivým úskalím v našem prokazování křivé výpovědi je policií vyžádaný úsudek soudce, který nepochybně bude tvrdit, že se u námi označených rozporů jednalo o drobné nepřesnosti, které v jeho rozhodování neměly podstatný význam. Naštěstí se jedná pouze o zdánlivé úskalí, neboť my předem dobře víme, že naše podání dříve nebo později skončí odložením věci, případně že přípravné trestní řízení nebude vůbec zahájeno. Naším prvotním cílem je vymámit ze soudce jeho subjektivně doložený úsudek o *drobných nepřesnostech*. Soudce tento svůj úsudek nepochybně neopomene náležitě opepřit, a právě v jeho rádoby objektivizujících ingrediencích je možno překvapivě snadno objevit hmatatelné příznaky nevhodného chování soudní osoby. Tyto příznaky nesmíme hledat v úsudku soudce! Žijeme ve svobodné době a svobodné společnosti! Každý má nárok na svůj vlastní úsudek, byť takovýto úsudek může u jiného vyvolat rozpaky! Tato svoboda platí i pro soudní osoby. Teprve ve způsobu, jak soudní osoba svůj úsudek vůči vyšetřujícímu státnímu orgánu doloží, je možno spatřovat a prokazovat příznaky nevhodného chování soudní osoby.

Pokud se kdokoli domnívá, že soudce svůj úsudek o *drobných nepřesnostech nepodstatného významu* doloží protokolem svědecké výpovědi s graficky vyznačenou nepravdivou pasáží a kopií listinného důkazu nepravdivosti zmíněné výpovědi, **pro takového čtenáře je tato příručka závadnou!**

Máme-li chuť profylakticky čelit případné pracovní nevytíženosti policejního orgánu, pak se vhodným odkazem na § 8 trestního zákona⁴⁰ bráníme jeho pokusu zabránit formálnímu zahájení policejního šetření. Přípravné trestní řízení však nesmíme přesunout do ohniska našeho zájmu. Naším jediným cílem zůstává evokace nevhodného chování soudní osoby, když tušíme, že úsudek soudce k dotazu Policie ČR vyzní: „...*drobné nepřesnosti nepodstatného významu*...“ Proto dialog s policejním státním orgánem à priori pouze vychutnávejme a nebraňme se mu. Připravili bychom se o nejednu humorně zabarvenou kratochvíli. Naše podání sleduje naplnění samozřejmé občanské povinnosti poukazovat u kompetentních státních orgánů na společensky škodlivé jednání nezodpovědných spoluobčanů (či orgánů). Tuto souvislost tedy policejnímu státnímu orgánu přesvědčivě, zároveň ale stručně vysvětlujeme.

---

⁴⁰ pokus trestného činu

Vše, co platí o lidské omezenosti osob ve funkci soudce nebo předsedy soudu, platí u policejního vyšetřujícího státního orgánu ve znásobeném měřítku. Je nutno připravit se na lidskou omezenost v pravém smyslu slova, když policejní orgán u podání formulovaného v rozvířených větvích ztrácí u prvního interpunkčního znaménka veškerou orientaci v předmětu podání, když v podání zaměřeném na dvě nebo více osob tuto „nepodstatnost“ přehlídá nebo prostě není schopen zpracovat, když státní policejní orgán i po pátém opravném přepsání úředního záznamu o podání vysvětlení tento opět dvakrát vytiskne a nechá opětovně nejprve dvakrát podepsat od náčelníka či jiného dohlížecího státního policejního orgánu, aby se vzápětí do pětice od podavatele vysvětlení dověděl, že podavatel takovou volovinu nepodepíše. Kromě toho je nutno připravit se na to, že policejní vyšetřovatel Vás posuzuje jako hlavní příčinu narůstající chronické pracovní přetíženosti policejních vyšetřujících státních orgánů.

Ena má mámu. Máma myje mísu. Oznámení o podezření z nezákonného jednání je nutno formulovat v holých větách. Na každou z podezřelých osob je nutno podat zvláštní oznámení. Skutečnost svědčící o nezákonném jednání dané podezřelé osoby je nutno oprostít od všech spekulací. Podané podezření musí téměř doslovně kopírovat text závazného předpisu. Z našeho oznámení musí vyzářovat prostoduchost. Vzletným obratům typu *Ena má mámu myjící mísu* se musíme bezpodmínečně vyhnout! Lépe: *Ena má mámu. Máma myje mísu.*

Pokud se od uvedených zásad odchýlíme, nemáme u policejního státního orgánu ani pramalou naději na postup do dalšího kola, neboť zde je nutno – na rozdíl od stížnosti na nevhodné chování soudní osoby – každou příčku urputně vybojovat. Soudní osoba svým rozhodnutím svědomitě a ze svého pohledu zodpovědně cementuje základy státu. Státní orgán vtělený do osoby vyšetřovatele Policie ČR je naproti tomu vybaven dosud zamlčeným, avšak o nic méně významným obraným prostředkem proti úsilí odpovědných občanů poukazovat na nezákonnosti svých spoluobčanů: svědomité policejní prošetření všech v podání uvedených skutečností svědčících o nezákonném jednání podezřelé osoby je spojeno s prací. Přitom v agendě policejního státního orgánu nehraje roli, zda provedené šetření vede k potvrzení podezření nebo odložení věci. Dříve nebo později se stejně jedná jen o *mrtvé duše*⁴¹, neboť policejní vyšetřující orgán naše stížnosti předkládané státnímu zástupci ignoruje a důsledně věc odkládá, přičemž dříve nebo později buď zmeškáme šibeniční lhůtu 3 dnů k podání stížnosti, nebo nás omrzí do nekonečna opakovat poklesky policejního vyšetřujícího orgánu při jeho mrzkém prošetřování. Z řádného prošetření nekyne nic než práce. Řádná práce, jako průvodní náležitost řádného prošetření by státnímu policejnímu orgánu *mohla narůst pod rukama*. Policejní státní orgán také nemá svého času nazbyt! Odložením věci bez prošetření je naopak možno drahocenný čas získat.

Pokud si podavatel troufá, nasadí státnímu policejnímu orgánu ostruhy, neboť *zákonodárce předvídá závady spočívající v nesvědomité práci policejního státního orgánu*. Zákonodárce předvídá, že je pravidelně nutno policejnímu státnímu orgánu nasadit ostruhy a tuto pobídku k méně závadnému postupu policejního státního orgánu upravuje závazným předpisem⁴². O těchto okolnostech se jako podavatelé oznámení dovídáme nejpozději při pročetí *poučení poškozeného*. Poučení nejen podepisujeme ale především podrobně pročítáme – nejlépe ve formě čitelné kopie, kterou od policejního státního orgánu vyžádáme.

Z pohledu sledovaného cíle přivodit nevhodné chování soudní osoby je naše oznámení o podezření z nezákonného jednání účelem posvěceným prostředkem. V životě každého zdravě smýšlejícího občana dříve nebo později nadejde okamžik, kdy se vzepře být ke všemu hluchý jako poleno a ke všemu mlčet jako poleno. Toto vzepření musí být patrné na nejširší možné frontě. Trestnímu oznámení musí následovat další podání, stížnosti, žaloby, sankce a embargo, to vše ale pod společnou hlavičkou motivovanou dědictvím po českém klasikovi: *Za mírným pokrokem v mezích zákona!*⁴³.

⁴¹ obrazný pokus autora přirovnat „prošetřené“ případy k *mrtvým duším* z pohledu Nikolaje Vasiljeviče Gogola.

⁴² §§ 157, 157a a 174 zákona č. 141/1961 Sb. o trestním řízení soudním

⁴³ v úctě k památce Jaroslava Haška a jím založené *Straně mírného pokroku v mezích zákona*

Zatímco se ze všech sil snažíme zabránit, aby naše oznámení o podezření z nezákonného jednání nebylo předčasně odloženo, nesmíme zanedbat pokrok ve stížnosti na nevhodné chování soudní osoby. Je nutno připravit se na to, že naše stížnost zjevně zabloudí. Dříve nežli se nadějeme, dopisuje si s námi Ministerstvo spravedlnosti ČR. Na takovéto úskočné jednání státního orgánu musíme být připraveni a okamžitě jednat v souladu se závazným předpisem: sdělení s hlavičkou Ministerstva spravedlnosti ČR vracíme odesílateli s pečlivým odůvodněním jeho ukvapenosti a předběžné nesměrodatnosti jeho úsudku ve věci naší stížnosti. I ministerstvu přiznáváme jeho nárok na chybování v důsledku lidského faktoru. I ministerstvu přiznáváme jeho nárok na svou trošku do mlýna, ovšem ne dříve, nežli připouští závazný předpis.

Korespondenci Ministerstva spravedlnosti ČR reglementovanou závazným předpisem nemůžeme srovnávat s velikonočním přáním občana Svatoně odnaproti z Havírny tetičce z Kobylí. Vedení takové korespondence spočívá v řadě zodpovědných úkonů, které nelze svěřit neprověřené a nevyškolené osobě, protože sdělení Ministerstva spravedlnosti ČR nesmí například:

- zavdat příčinu ke snížení důvěry v soudnictví,
- být zatíženo ekonomickými, sociálními, rasovými, etnickými, sexuálními, náboženskými nebo jinými předsudky,
- zavdat důvod k domněnce o nestrannosti,
- být zatíženo nesvědčitostí v jeho srozumitelném a pečlivém odůvodnění.

Proto jsou pro zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR vybíráni jen ti nejdokonalější z nás, nejlepší z nejlepších, a to nikoli aby zabránili případným v. u. nedostatkům (kdopak z nás je dokonalý?), nýbrž aby přesvědčivě vysvětlili a odůvodnili jejich **nezávaznost**. Jejich posláním je vysvětlit a odůvodnit nepodstatnost jakýchkoli soudně správních nedostatků a závazných předpisů pro otázku důvodnosti naší stížnosti. Pečlivost a srozumitelnost ve vyřízení našeho podání ze strany Ministerstva spravedlnosti ČR spočívá ve sdělení: *nesplňuje předepsané náležitosti, předmět podání je sporný, neshledávám porušení předpisů*. Kromě toho je ke zdůvodnění nedůvodnosti stížnosti na nevhodné chování soudní osoby uplatňována nesčetněkrát osvědčená šablona. Také další důležitý faktor nelze přehlédnout: jestliže pan pověřenec zastupováním funkce ředitele odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR stokrát (nebo dvěstěkrát) zodpoví pouze půl stížnosti, a to ke zdánlivé spokojenosti stěžovatelů, pak státnímu orgánu nelze klást k tíži nesvědčitost ve srozumitelném a pečlivém odůvodnění nedůvodnosti příští stížnosti v jejím celém rozsahu. Vinu nese předchůdce-stěžovatel – jednoznačně! Jedná se mimo veškerou pochybnost o nesvědčitost na straně stěžovatelů, neboť nebýt nesvědčitých stěžovatelů, kteří se spokojují se zbloudilým vyjádřením státního orgánu k půlce stížnosti, pak by vyzněl i přístup pověřence z odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností ke *srozumitelnému a pečlivému* odůvodnění nedůvodnosti naší stížnosti stokrát (nebo dvěstěkrát) svědomitěji!

Sdělení pana pověřence zastupováním funkce ředitele odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR o nedůvodnosti naší stížnosti není kýženým cílem našeho úsilí, proto toto sdělení nenecháváme zarátovat a s graficky znázorněnými pikantnostmi nezavěšujeme nad svůj pracovní stůl. Toto sdělení pozorně pročítáme a pokoušíme se uvést do souladu se závazným předpisem. Kakofonní disharmonie postupu státního orgánu vůči dikci závazného předpisu je zpravidla objektivní překážkou našeho úsilí nalézt zmíněný soulad. Hledaný soulad prostě neexistuje. Proto zasedáme a sestavujeme ve vsí slušnosti písemné upozornění pověřence zdůvodňováním nedůvodností stížností, že si s námi nemusel dělat takovou škodu, protože pro jeho *trošku do mlýna* ještě není *vymeteno na mlýnici*. Při té příležitosti neopomeneme zopakovat plné jméno, funkci a příznaky nevhodného chování k soudní osobě, vůči které naše původní stížnost míří. Kopii našeho poučení adresovaného Ministerstvu spravedlnosti ČR o dosud *nedozrálém klasu* zasíláme předsedovi Městského soudu v Praze, který selhal při řádném vyřizování naší stížnosti v důsledku vlastní přetíženosti nároky na něj kladenými, když zcela nepředpisově postoupil jen z poloviny vyřízenou stížnost Ministerstvu spravedlnosti ČR. Spolu s kopií naší prosby Ministerstvu spravedlnosti ČR o trpělivost zasíláme panu předsedovi soudu druhé instance upomínku k tomu, že ve svém vyjádření k naší stížnosti dosud nevěnoval ani okrajově pozornost významným bodům naší stížnosti, jejichž výčet zopakováním příznaků nevhodného chování soudní osoby a jména a funkce zmiňované soudní osoby panu předsedovi soudu trpělivě připomínáme:

1. opomenutí postupu dle § 8 odst. 1 trestního řádu,
2. zamíčení objektivních důkazů vůči policii.

Nad pracovní stůl si nezavěšujeme sdělení pana ministeriálního pověřence. Nad pracovní stůl si zavěsíme tučným písmem vykreslené přísloví:

stokrát nic zahubilo krávu.

Ministerstvu spravedlnosti ČR přiznává závazný předpis vyřizování:

- stížností na nevhodné chování předsedů soudů,
- stížností, jejichž způsob vyřízení nenašel kladnou odezvu u stěžovatele,
- stížností, jejichž vyřízení si vyhradilo.

Pečlivě a ve vší slušnosti připomínáme panu pověřenci zastupováním funkce ředitele odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR pravidla, jak je ukládá závazný předpis, aby si pan ministerský pověřenec nemyslel, že má co do činění s občanem Svatoňem z Havírny (co si ani zákon o soudech a soudcích nepřečte) a prosíme o srozumitelné vysvětlení okolností, na jejichž základě si pan ministr vyhradil vyřízení naší stížnosti.

Současně ale nespouštíme ze zřetele zásady *mlčeti = zlato, mluvíti = perly sviním sypati*. Stačí, když *nevhodné chování* již při samotné zmínce tne do živého, každé slovo navíc pak může být spíš na škodu nežli ku prospěchu naší věci! Tedy pouze dbáme, aby naše stížnost na *nevhodné chování soudní osoby* neupadla v zapomnění.

Kvintesenciální kapitola: kladivo na čarodějníky

Výsledek mého pokusu o zjednání nápravy v nezákonném jednání spoluobčanů cestou trestního oznámení se dostavuje bez průtahů: podání se zakládá.

Podání se zakládá mezi taková podání, která v sobě nezakládají podnět pro zahájení předběžného trestního řízení ve věci podezření z trestného činu. Sdělení vyšetřovatele Policie ČR se ve svém *důvodně doloženém* úsudku o *nedůvodnosti* mého podání opírá především o úsudek pana předsedy senátu Davida Vláčila u civilního soudu první instance v Praze 3, když na důkaz úzké spolupráce státních orgánů prakticky doslovně kopíruje vybrané formulace z úsudku pana předsedy senátu u civilního soudu první instance v Praze 3, pana JUDr. Davida Vláčila. Úsudek pana předsedy senátu u civilního soudu první instance v Praze 3 se zakládá do spisu, ke kterému mám neomezený přístup, tedy vím, co JUDr. David Vláčil ve vyžádaném sdělení zpodjal (nebo zvláčil?). Předběžné zamítnutí mého podání státním policejním orgánem je závazné, byť zjevně zatížené faktorem lidské omezenosti. Jsem ale rozhodnut svou snahu vystupňovat a donutit státní orgán k svědomitějšímu prošetření okolností mého podání. K tomuto účelu pečlivě leštím ostruhu v podobě oznámení o nových skutečnostech, neboť bez předložení nových skutečností by policejní státní orgán mohl tvrdit, že nové posouzení mého podání se konat nebude.

V následujícím kroku státnímu policejnímu orgánu trpělivě vysvětluji, že opřít své zamítnutí o úsudek pana předsedy soudního senátu nesevřelí o dostatečné svědomitosti, neboť se jedná o subjektivní úsudek, na který má pan předseda senátu plný nárok. Nicméně nezávislá rozhodovací činnost pana předsedy senátu se nevztahuje na věci trestní, tedy nelze jeho úsudek hodnotit jako směrodatný. Kromě toho se pan předseda senátu nepochybně řídil závazným předpisem, dle kterého je nájem bytu chráněn, ať již nájem zákonný nebo podvodný. Proto úsudek pana předsedy senátu nemůže zůstat jediným vodítkem v posouzení otázky nezákonného jednání vybraných osob.

Má argumentace není ničím jiným nežli *perlami v korýtku sviňského chlívku*, když sama o sobě nemůže zvrátit zbloudění mého podání na scestí, jak je policejní státní orgán *a priori* plánuje a přivozuje. V souladu s Bogutinským vrozeným přístupem k pečlivosti tedy alespoň své podání doplňuji o nové skutečnosti, neboť jinak by se státní policejní orgán mohl domnívat, že podání není třeba dále prošetřovat. Proto své podání doplňuji o podezření z podvodu (zamlčení jiného bytu, ke kterému měla podvodnice Jitka Myšková v době podvodného „přechodu nájmu“ neodvozený nárok) a z daňového trestného činu (podpronájem jiného regulovaného bytu podvodnice Jitky Myškové za obvyklé nájemné bez přiznání příjmů z tohoto podpronájmu vůči správci daní), neboť v tomto úkonu spatřuji splnění své občanské povinnosti. Kopie svého dodatku odesílám Státnímu zástupci v Praze 3 a správci daně mých kontrahentů ve sporu o nájem bytu. Po tomto zdůraznění svého podání jsem státním policejním orgánem vyzván podat osobní vysvětlení ke svému podání – pink ponk se rozjíždí.

Jisté zklamání pro mě představuje zjištění, že státní policejní orgán je zmlsaný a že z mého podání pečlivě vybírá jen rozinky, když otázku daňového trestného činu prověřuje s největší pečlivostí za spolupráce dvou, později dokonce tří policejních orgánů, zatímco šetření ve věcech křivé výpovědi a podvodu svěřuje suspektnímu vyšetřovateli s kritickým postojem k pravidelné výměně prádla a používání deodorantních vymožeností naší vyspělé doby. Zanedbaně penetrující policejní orgán po zaprotokolování mého vysvětlení a vyslechnutí jak podezřelých, tak i částečně zúčastněných osob šetření *odkládá*⁴⁴. Své rozhodnutí o odložení věci policejní vyšetřující orgán významně opírá o výpověď dcery podvodnice Jitky Myškové o tom, že si (dcerka) nevzpomíná, že by kdy bydlila v jiném nežli ve sporném bytě. V době násilného obsazení sporného bytu nebylo dcerce podvodnice Jitky Myškové více nežli pár měsíců. Policejní vyšetřující orgán je mimořádně snaživý, ani batolátka ve svém šetření neušetří! Věc se odkládá, neboť *podezření z trestného činu není na místě*. Nad tímto závěrem policejního vyšetřujícího orgánu je nutno se zamyslet: *podezření z trestného činu není na*

⁴⁴ *usnesením policejního státního orgánu o odložení věci* je nutno rozumět tak, že až do uplynutí promlčecí lhůty policejní orgán nesmí své aktivity ukončit, tedy v souladu s dikcí závazného předpisu své aktivity soustředí na významnou možnost, že by se osoba, vůči které míří trestní oznámení, nad sebou zamyslíla a zastyděla a policejnímu státnímu orgánu prezentovala své písemné přiznání ve třech stejnopisech spolu s prosbou o přísně spravedlivé potrestání sama sebe, v opačném případě je trestním oznámením dotčená osoba z obliga

místě. Nikoli, že by prošetření v našem podání uvedených příznaků nevedlo k potvrzení našeho podezření, naše podezření se zřejmě potvrdilo, nicméně toto podezření **není na místě.** Takhle obratnou argumentaci bych byl od vyšetřujícího policejního orgánu nečekal! Zřejmě se ale jedná o nesčetněkrát uplatněnou a osvědčenou šablonu, když mi ani největší fantazie nedovoluje přijmout šablonu „**není na místě**“ jako policejně původní. Že mi huba neupadla dříve, nežli jsem si opomněl rozvážit, zda mé podezření bude či nebude **na místě.** Nuže, беру na vědomí, že jsem se svým podáním zachoval nemístně.

Současně je mi ale mé rozčarování z policejního státního orgánu i významným poučením: úspěch mého policejně dotčeného počínání odvisí jen od okolností, do jaké míry se mi podaří skloubit vlastní zájmy se zájmy státu. Protizákonnosti namířené jiným směrem, nežli vůči státu je nutno chápat jako důležitou zkoušku odolnosti občanů, o které se stát opírá. Čím těžší zkoušky je občan schopen vystát, tím pevnější oporou je státu. Pro naříkající žalovníčky, kteří se ani pletacím drátem do oka píchnout nenechají⁴⁵, není v naší společnosti místa! Naše společnost potřebuje občany, kteří se nechají kopat krumpáčem do oka až do vyzdravení⁴⁶. Tomu rozumím a kapka vermutu v mém údělu se mění v lahodný doušek medoviny⁴⁷. Při téhle vši uvědomělosti se mi ale nepotlačitelně vrací na mysl občanská povinnost zaměřená na neprodlené oznamování státnímu orgánu skutečností svědčících o nevhodném chování státního orgánu. V plnění občanských povinností neznám únavy ani odpočinku!

Má stížnost k nevhodnému chování soudní osoby se na úrovni místního přeboru odvíjí především formou diskuse s panem předsedou soudu první instance v Praze 3 o stupni zatížení pana předsedy soudu první instance v Praze 3 lidskou omezeností. Jakmile dospívám k přesvědčení, že pan předseda soudu, první instance v Praze 3, JUDr. Jan Kolařík při zmínce o panu soudci JUDr. Davidovi Vláčilovi (či o Františovi z Bogutina) pocítí jistou nelibost, nabývá má plánovitost další konkrétní podobu, a to v konceptu stížnosti k rukám pana předsedy soudu druhé instance v Praze, JUDr. Janu Sváčkovi. Mé dvě stížnosti předložené předsedovi soudu druhé instance v Praze míří jednak proti panu předsedovi soudu první instance v Praze 3, JUDr. Janu Kolaříkovi a jednak proti paní předsedkyni senátu u soudu druhé instance, JUDr. Evě Ištvánkové pro zanedbání povinností ukládaných závazným předpisem⁴⁸, v čemž spatřuji příznaky nevhodného chování soudní osoby. Stížnost na paní soudkyni JUDr. Evu Ištvánkovou plní především rekognoskační⁴⁹ funkci, stížnost na pana předsedu soudu první instance v Praze 3 pak odesílám až teprve spolu s upomínkou k závadám ve vyřizování mé stížnosti na paní soudkyni JUDr. Evu Ištvánkovou.

Zatímco mé pokroky v dosažení cíle *natropit u státního orgánu největší možné škody* ve mně upevňují pocit správně orientované snahy, tuším především v otázce dosažení paralelního cíle (*náprava nevhodného chování soudní osoby*) jistá úskalí, jejichž překonání nebude ani snadné ani jisté.

Výsledek mého iniciálního pokusu o zjednání nápravy v nevhodném chování paní soudkyně, JUDr. Evy Ištvánkové se dostavuje bez průtahů: má stížnost na předsedkyni senátu odvolacího soudu, které není zřejmá závaznost vybraných závazných předpisů, je panem místopředsedou soudu druhé instance v Praze, JUDr. Tomášem Vejnardem (podepisuje vlastní rukou) zamítnuta pro nedůvodnost. U osoby pana místopředsedy soudu druhé instance v Praze je z jeho zdůvodnění nedůvodnosti mé stížnosti na soudkyni JUDr. Evu Ištvánkovou možno důvodně usuzovat na nevhodné chování pana

---

⁴⁵ úsloví převzaté od mé vyženěné maminky – Evy Strnadové

⁴⁶ úsloví převzaté od mého bývalého spolužáka – Pavla Sokolovského

⁴⁷ medovina = tekutá poživatina se zhruba 10-15 objemovými %% alkoholu, přivozená alkoholickým kvašením medového roztoku. Medovina je výrazně méně hořká nežli např. pelyňkem příchucená tekutá poživatina přivozená alkoholickým kvašením vinného moštu, zvaná vermut. Závazný předpis zásadní rozdíl mezi medovinou a vermutem neshledává a na obojí uvaluje stejnou alkoholickou daň. Vermut samozřejmě nelze ani sebevětší uvědomělostí změnit v medovinu. Jedná se tedy o obrazné vyjádření změny v postoji autora v důsledku jeho rozpoznání významných souvislostí.

⁴⁸ dle § 8 odst 1 trestního řádu je státní orgán povinen neprodleně oznamovat státnímu zástupci nebo policejním orgánům skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin

⁴⁹ rekognoskační = průzkumný

místopředsedy soudu, když v jeho písemném projevu spatřuji nepřehlédnutelné příznaky morálního vydírání a zanedbané pečlivosti a srozumitelnosti. Přemítám, jak pohnout i pana předsedu soudu druhé instance v Praze k podobnému poklesku, když exces pana místopředsedy soudu se mi z hlediska mého vytýčeného cíle zdá být spíše nepodstatný.

Má zvýšená pozornost tedy platí panu předsedovi soudu druhé instance v Praze, JUDr. Janu Sváčkovi. Není to odraz mého slitování s panem předsedou soudu první instance v Praze 3, ani s panem místopředsedou Městského soudu v Praze, jedná se o vystupňování mého úsilí o zjednání nápravy v nevhodném chování soudních osob JUDr. Jana Kolaříka, JUDr. Evy lištvánkové a JUDr. Davida Vláčila, kterým společně není zřejmé, že *účastník soudního řízení smí své zájmy hájit pouze takovým způsobem, který neodporuje závazným předpisům*. Ač paní předsedkyně senátu u soudu druhé instance v Praze, JUDr. Eva lištvánková v mé stížnosti zaujímá spíše vedlejší roli, nemíním ji ušetřit plného dopadu zdravého selského úsudku Františe z Bogutina, co mu z bagančat čouhá sláma. Člověk nikdy neví, kdy se mu může taková hezky formulovaná stížnost na předsedkyni senátu u soudu druhé instance v Praze hodit! Až se zima zeptá, nebudu muset rozpačitě přešlapovat jako občan Svatoň od naproti z Havírny (ten, co si ani závazný předpis o soudech a soudcích nepřečte). Pak s příznačnou rutinou ostříleného Františe z Bogutina sáhnou do libovolné kapsy a vytáhnou králíka nebo stížnost či jinou uzrálou překvapivost.

Exkurs:

*Nežli se Františ z Bogutina nadál, smí si opět dopisovat s Ministerstvem spravedlnosti ČR. Jako kontaktní osoba pro záležitosti Františů a Bogutinských se mu představil JUDr. Jiří Balzer, který je pověřen zastupovat funkci ředitele odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR. Františ z Bogutina pocituje jistou hrdost, když si kontaktní údaje pana **zástupce** funkce ředitele odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR poznamenává do notýsku. Františovi z Bogutina chvíli vtá hlavou, proč mu nebyla označena osoba pověřená alespoň **výkonem** funkce zástupce ředitele odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR, pak ale vtíravou nesrozumitelnost potlačuje: kdo se moc ptá, moc se dozví. Ještě by se nakonec dověděl, že u Ministerstva spravedlnosti ČR jsou jen samí zástupci a žádní „výkonní pověřenci“. „Zástupce funkce“ by také mohl být obvyklý výraz mezi soudními osobami a u správy soudů.*

Vyjádření pana JUDr. Jiřího Balzera, který je pověřen zastupovat funkci ředitele odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR, k mé reklamaci nedostatků ve vyřizování mé stížnosti na soudkyni JUDr. Evu lištvánkovou mě přesvědčuje především o tom, že předseda soudu 2. instance v Praze, pan JUDr. Jan Sváček je také jen člověk s ne zcela vylučitelným nekritickým vztahem k lajdáctví, když vyřízení mé stížnosti *deleguje na svůj nadřízený státní orgán*. Pan JUDr. Jiří Balzer ve mně budí dojem prachobyčejného morálního vyděrače, když vyhrožuje „následky křivého nařčení“, ačkoli je mu známo, že **k „učiněnému zjištění křivého nařčení“** podvodnice Jitky Myškové, jejího podvodnického muže Františka Myšky a její stejně podvodné právní zástupkyně JUDr. Karly Laubeové, ke kterémužto nařčení se nezakřtě hlásím, **je povinen** neprodleně oznámit státnímu zástupci nebo policejním orgánům skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin – v daném případě údajně „křivé nařčení“ z mé strany. Možná je pan JUDr. Jiří Balzer jen obyčejným lajdákem. Především ale úsudek pana JUDr. Jiřího Balzera o nedůvodnosti mé stížnosti je subjektivní a rozhodně nepředstavuje poslední stanovisko, které jsem odhodlán podrobit svému vlastnímu úsudku. V odpovědi pana JUDr. Jiřího Balzera shledávám zřetelné příznaky nevhodného chování. Uzrál čas poohlédnout se po nápravných prostředcích nevhodného chování ministeriálních osob. Současně je nutno *černého Petra* (sdělení pana ministeriálního pověřence) *volleyem* odpálit zpět k rukám pana předsedy soudu druhé instance v Praze, JUDr. Jana Sváčka.

Svou svědomitost v úkonu vrácení mého podání k svědomitějšímu přepracování panem předsedou soudu druhé instance, JUDr. Janem Sváčkem opírám o jeho nesvědomitost, když mou repliku k vyjádření pana místopředsedy soudu druhé instance v Praze jeho zástupce JUDr. Tomáš Vejnar v důsledku objektivně prokazatelného zatížení lidským faktorem chybně posoudil jako můj nesouhlas se způsobem vyřízení mé stížnosti, věc nejkratší cestou postoupil k dalšímu posouzení Ministerstvu spravedlnosti ČR a mě o tomto významném kroku opomněl informoval. V této okolnosti, kromě toho, že pan předseda Městského soudu v Praze mou stížnost vyřídil lajdácky, tedy pro soudní osoby příznačně pouze polovičatě, když polovinu mého oznámení ponechal bez povšimnutí, spatřuji významný příznak nevhodného chování předsedy soudu druhé instance v Praze. Polovičatost vyřízení mé stížností spočívá v přehlédnutí mé argumentace k otázce trestného činu podvodu, když vyřízení

mé stížnosti JUDr. Janem Sváčkem v zastoupení JUDr. Tomášem Vejnairem se točí pouze kolem otázky křivé výpovědi.

Pan místopředseda Městského soudu v Praze se – možná v důsledku nedostatku jiného uplatnění vlastního myslitelského potenciálu – pustil do rozsáhlejšího samostatného projevu, ve kterém se zřejmě vyčerpal již při soudně správním pokusu o posouzení prvního z obou v mé stížnosti uvedených příznaků nevhodného chování soudní osoby (zanedbání povinností státního orgánu ve věci křivé výpovědi), aniž by se alespoň okrajově zmínil o druhém ve stížnosti uvedeném příznaku nevhodného chování soudní osoby (podvod). K tomuto pochybení pana místopředsedy soudu mohlo dojít i v důsledku jeho pokusu pohnout mě cestou morálního vydírání ke sdílení svého stanoviska o nedůvodnosti mé stížnosti, když mi dává najevo, že je ochoten přiznat mi určité znalosti právního řádu, tento ústupek ale váže na podmínku, že s ním budu sdílet jeho úsudky k nezávažnosti závazných předpisů. Takový pokus není možno srovnávat s trakařem klacků vezených ne zcela legálně středem asfaltky od lesa občanem Svatoněm odnaproti z Havírny. Jedná se o závažný správní úkon soudní osoby, u kterého se nedokážu vybičovat ke shovívavosti. Že pan místopředseda soudu druhé instance v Praze, JUDr. Tomáš Vejnar v zápalu sebeuspokojení nad výsledkem své vlastní lidské omezenosti dočista přehlédl v mé stížnosti uvedený příznak podvodu a současně si troufl na tenký led morálního vydírání, se u mě nesetkává s pochopením. Celou souvislost hodnotím jako nevhodné chování pana místopředsedy soudu druhé instance, především ale i samotného pana předsedy soudu druhé instance v Praze, JUDr. Jana Sváčka, který se nechal morálně vydírajícím místopředsedou soudu druhé instance v Praze, JUDr. Tomášem Vejnairem scestně zastoupit. Dokud se vyjádření pana předsedy soudu druhé instance v Praze (ať již v libovolném zastoupení) vyhýbá významnému bodu mé stížnosti, nepovažuji svou stížnost (mezitím jednu z mnoha) za vyřízenou. Konec konců jsem si na své stížnosti dal záležet. Jak tedy přijdu k tomu, že by měla být z důvodu nedůvodnosti zamítnuta jen její polovina? To jsem snad svou stížnost psal jen tak do větru, nebo pro občana Svatoně odnaproti z Havírny (co si ani zákon o soudech a soudcích nepřečte)?

Nikoli!

Stížnosti na nevhodné chování soudních osob:

- **plánuji,**
- **přivozuji k nim předpoklady a**
- **podávám je po zralé úvaze**

v souladu se závaznými předpisy kompetentním orgánům.

U stížnosti, která nebyla v plném rozsahu vyřízena, nelze hovořit o způsobu vyřízení. Tak zní můj úsudek, u kterého samozřejmě nevylučuji subjektivně motivované stranění vlastním zájmům.

Ve svém dalším postupu se pokouším o kompromis mezi příkázáním *mluviti = perly sviním sypati* a příslovím *Stokrát nic zahubilo krávu!* Připomenutí nevhodného chování soudní osoby je nutno opakovat do omrzení! Opomenutí pánů předsedy a místopředsedy soudu druhé instance vyjádřit se ke druhému z obou v mé stížnosti uvedených příznaků nevhodného chování soudní osoby mi dává příležitost opětovně písemně v plném koloritu vyjádřit svou nelibost nad nevhodným chováním soudních osob, kterou spatřuji v zanedbání povinnosti státního orgánu, aby neprodleně oznámil státnímu zástupci nebo policejním orgánům skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin (v daném případě dva trestné činy):

1. *křivé výpovědi*, když k účelovým nepravdám ve vybraných svědeckých výpovědích poukazují na objektivní policejné zaprotokolované listinné důkazy jejich nepravdivosti,
2. *podvodu*, když ke zpochybnění důkazů, na kterých spočívá rozhodnutí soudu první instance v Praze 3, odvolacímu soudu předkládám objektivní listinné důkazy o existenci vlastního bytu mé kontrahentky a když má kontrahentka sama soudu předkládá listinný důkaz o tom, že spolu se svou právní zástupkyní o existenci neodvozeného práva k užívání jiného vlastního bytu v době podvodně uplatněného přechodu sporného nájmu obě před vyhlášením rozsudku o právu podvodnice Jitky Myškové užívat můj byt za podmínek spojených s jejím narůstajícím majetkovým prospěchem a s mou narůstající škodou dobře věděly.

Tomuto zopakování obou příznaků, viz výše ad 1) a ad 2), nevhodného chování paní předsedkyně senátu u soudu druhé instance, JUDr. Evy Ištvánkové, nemůže zabránit ani subjektivní a lidským faktorem zatížený úsudek pana JUDr. Jiřího Balzera, který je pověřen zastupovat funkci ředitele odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR, o tom, že naznačené

zanedbání povinnosti předsedkyně senátu, JUDr. Evy Ištvánkové by mělo být nepřezkoumatelné, neboť by se mělo jednat výhradně o postup soudu ve výkonu jeho nezávislé rozhodovací činnosti.

V uplatnění šablony: „...jedná se výhradně o postup soudu ve výkonu jeho nezávislé rozhodovací činnosti, orgánem státní správy soudu nepřezkoumatelný.“ nelze panu JUDr. Jiřímu Balzerovi pověřenému zastupovat funkci ředitele odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR zdánlivě nic vytknout. Stručně a zručně vtělená šablona do zamítnutí mé předběžně jen z poloviny vyřízené stížnosti zní až skoro definitivně. Pan JUDr. Jiří Balzer, pověřený zastupovat funkci ředitele odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR prokazuje znalost zásady *mlčeti = zlato*. Moc toho nesděluje a co sděluje, to skoro číší přesvědčivostí. Svou přesvědčivost dodatečně dokládá až skoro nadlidským dodržením lhůty 30 dní k vyřízení občanského podání státnímu orgánu.

Když úsudek pana JUDr. Jiřího Balzera, pověřeného zastupovat funkci ředitele odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR o *nepřezkoumatelnosti* zkoumám, nedokážu se propracovat k tomu, abych se za svůj postoj zastyděl. Docházím ke zjištění, že na úsudku pana JUDr. Jiřího Balzera lpějí vážné nedostatky, které nelze ponechat nepovšimnuté. Jeho postoj:

Zanedbání povinnosti předsedkyně senátu je nepřezkoumatelné, neboť se jedná o postup soudu ve výkonu jeho nezávislé rozhodovací činnosti...

mě nutí k odvetě.

Nad výrokem pana JUDr. Jiřího Balzera od odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR je nutno se zamyslet! Přísnou interpretací obsahu sdělení pana JUDr. Jiřího Balzera od odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR docházím ke svému vlastnímu – přiznávám že subjektivitou zatíženému – úsudku: nezávislá rozhodovací činnost soudu zřejmě do značné míry spočívá v rozlišování mezi závaznými předpisy, kterým je vhodné podřídit svá rozhodnutí (například že **stát zabezpečuje nezávislost soudců jejich hmotným zabezpečením**) a závaznými předpisy, jejichž závaznost je nutno ze strany soudních osob a soudní správy všemi prostředky zpochybňovat (například že by snad jednou z povinností soudce jakožto státního orgánu vyškoleného dlouholetým studiem všech oblastí práva měl být **postup dle § 8 trestního řádu**: neprodleně sdělovat státnímu zástupci ...). Pokouším se výrok pana JUDr. Jiřího Balzera od odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností analyzovat. Spekulativní úvahu o soudní osobě pověřené *zastupovat funkci* pracovnice dbající o čistotu schodiště u soudu druhé instance v Praze, která při pohledu na má bagančata s vyčuhující slámou v rámci svých povinností přeráží o můj hřbet násadu smetáku, ve své analýze zavrhuji, když mi zde ani uvolněná interpretace závazného předpisu nedovoluje úsudek o výkonu nezávislé rozhodovací činnosti soudní osoby, která je správou soudů nepřezkoumatelná..., ačkoli – v případě pana JUDr. Jiřího Balzera od ministeriálního odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností je lépe se na svůj úsudek nespoléhat.

Exkurs:

V mediích proběhla zpráva, že dne 12.11.2006 došlo k trestnému činu v justičním nápravném zařízení pro mladistvé v S, kde se během dvanáctihodinového martyria třem vězňům podařilo vystupňovaným psychickým, a především fyzickým terorem donutit čtvrtého spoluvězně, aby se na třetí pokus úspěšně oběsil na kabelu od holicího strojku přivázaném ke klíče od okna, když předtím jeho dvě vyprošená svolení k sebevraždě selhala na omezenosti a nevhodnosti jiných suicidalních prostředků v cele. Justiční mluvčí se vůči mediím omezil na sdělení, že stopy násilí, jak byly zjištěny na těle a v těle oběti, přesahují představivost o násilí každého z nás. Dle protokolovaného doznání pachatelů byla pohnutkou činu jejich zvědavost, jak dlouho a s jakými projevy je možno vzdorovat plánovitě vystupňovanému a současně zpomalenému přivození smrti.

Dle předběžných šetření bylo vyvíjené násilí zpočátku provázeno nelidským řevem mučeného. Tento řev byl pohnutkou k bezprostředně uplatněným stížnostem u dozoru věznice ze strany sousedních cel. Rovněž oběti násilí se jedenkrát podařilo stisknout tlačítko nouzového signálu v cele. Dle předběžných šetření provedl personál věznice v důsledku stížností i nouzového signálu dvojí kontrolu dodržování nočního klidu a u okénka cely neshledal nic mimořádného – nepochybně v důsledku předchozího cíleného zákroku tří spoluvězňů vůči schopnosti jejich obětí hlasově se projevat. Dozorci vězeňského traktu vyslechl vysvětlení jednoho ze spoluvězňů o odeslání nouzového signálu omylem a o dobré vůli osazenstva cely

k zamezení dalšího rušení nočního klidu nadměrnou hlučností. Takto dozorčí provedl v souladu s předpisem kontrolu cely a nepochybil, když v souladu se svými povinnostmi a pravomocemi k dalším opatřením neshledal důvod (například nechat si u okénka cely postupně prezentovat tváře všech čtyř spoluvězňů, jestliže si netroufl otevřít dveře cely. Státní orgán v podobě dozorčího udělil třem vrahům bezmeznou důvěru, ačkoli okolnosti hovořily mimo veškerou pochybnost o tom, že 3 vrahové hájí své zájmy na ukojení zvědavosti kolem utrpení svého čtvrtého spoluvězně, přičemž dle četných soudních osob by mělo být právem každého hájit své zájmy způsobem, který uzná za vhodný...

Nevylučuji, že můj úsudek je příliš zatížen subjektivitou a abych pověřenci zdůvodňováním nedůvodnosti stížností nedůvodně nekřivdil, přiznávám mu příležitost, aby svůj vůči mé stížnosti orientovaný pokus o správný úkon (výhruška řízení pro trestný čin křivého nařčení) uvedl do souladu se závazným předpisem. K tomuto účelu panu JUDr. Jiřímu Balzerovi cituji dikci závazného předpisu dle § 8 trestního řádu a vysvětluji nedostatky v jeho přípisu, které je nutno odstranit, aby jej (úkon správy soudů a pana JUDr. Jiřího Balzera) bylo možno brát závazně. Především mu připomínám povinnost neprodleně oznámit státnímu zástupci nebo policejním orgánům skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin – v daném případě *dle zjištění pana JUDr. Jiřího Balzera: „křivé nařčení“* vůči Jitce Myškové, jejímu manželovi Františkovi Myškovi a právní zástupkyni JUDr. Karle Laubeové. Usuzuji, že v dané souvislosti bude nejlepší vyzvědět od pana JUDr. Jiřího Balzera, kdo kontroluje jeho činnost a správnost jeho úsudků, z nichž úsudek ve věci soudkyně u Městského soudu v Praze, Evy Ištvánkové se mi jeví být příliš zkreslen lidským faktorem. Zasedám a píši panu JUDr. Jiřímu Balzerovi příslušnou cedulku ve které v kostce sděluji, že jsem shledal v přípisu odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR závažné nedostatky, k jejichž odstranění odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR přiznávám příležitost, Ihůtu a přikládám pokyny.

Abych ušetřil výdaje spojené s poštovním a spotřebou kancelářských potřeb, rozhoduji se pro odeslání své *ministeriálně* adresované cedulky *vědomě zcestně* panu předsedovi soudu druhé instance v Praze, a to spolu s mým podrobným výčtem levit k osobě pana předsedy soudu druhé instance v Praze, s pokyny k jejich odstranění a s prosbou o doručení mého (možná nesprávně zaslaného) ministeriálního podání správnému státnímu orgánu správy soudů, když povinností každého státního orgánu je postoupení nesprávně adresovaného podání správnému státnímu adresátovi. Ať si pan předseda soudu druhé instance v Praze také počte! V odeslání mi předběžně brání jen okolnost, že pan předseda soudu druhé instance v Praze se dosud nedokázal propracovat k odpovědi na mou odeslanou a dosud nevyřízenou supliku ke stížnosti na pana předsedu soudu první instance v Praze 3, JUDr. Jana Kolaříka. Připravená dvojice výchovně-naučných políček vtělených do písemné formy tedy leží na mém pracovním stole v dosud otevřené a neofrankované obálce a čeká, protože: co kdyby bylo nutno můj dle nejlepšího vědomí a svědomí vypracovaný výčet levit státního orgánu doplnit.

Pokud jsi milý čtenáři mezitím zcela ztratil přehled o souvislostech mezi dosud vyličenými, nicméně v povědomí Františe z Bogutina souvisícími stížnostmi, žádostmi, žalobami a trestními oznámeními, pak se prosím netrap. Souvislosti jsou důležité jen pro Františe z Bogutina, pro jeho čtenáře jsou určena jen jeho tvrzení o faktech, které je schopen, ochoten a připraven důkazně doložit.

Kapitola sexta: sexisticky přibarvená kapitola

Pan předseda senátu u soudu první instance v Praze 3, JUDr. David Vláčil mi osobně písemně sděluje, že nedostatky v mém podání proti rádoby nájemkyni mého bytu je nutno odstranit, aby mé podání nebylo pro závažné nedostatky odmítnuto. Pan předseda senátu č. 16 k mému podání uvádí spisovou značku, dle které usuzuji, že pan předseda senátu č. 16 byl rozvrhem práce soudu pověřen řízením mého případného soudního sporu (pokud by se mi podařilo odstranit nedostatky svého podání). Rozvrh práce nepochybně patří k nepřitažlivým úlohám soudu, soudce David Vláčil se hlásí dobrovolně a šplhounsky rozvrh práce vypracovává, aby se mohl přednostně zařadit do toho či jiného řízení.

Z mé strany se až dosud jedná pouze o podání s nedostatky, které svědomitě odstraňuji, abych vytvořil předpoklady pro zahájení řízení. Současně panu předsedovi senátu u soudu první instance v Praze 3 zasílám cedulku, kterou jej prosím, aby pana předsedu soudu první instance v Praze 3 požádal o zproštění povinnosti vést mé řízení. Má cedulka nese nadpis: „Vyloučení soudce ve věci vedené pod č.j. 16 C .../2006“⁵⁰. Jednám rutinně a bez zaváhání dle mota: *necht' se zima zeptá...* Velkoryse panu soudci u soudu první instance v Praze 3, JUDr. Davidovi Vláčilovi přikládám na vědomí opis stížnosti na pana soudce u soudu první instance v Praze 3, JUDr. Davida Vláčila a na pana předsedu soudu první instance v Praze 3, JUDr. Jana Kolaříka (vzpomeňme si na jeho příspěvek v internetovém fóru www.homr.cz, viz primární kapitola), ke které pro úplnost sděluji, že ji právě odesílám předsedovi soudu druhé instance v Praze, JUDr. Janu Sváčkovi. *Necht' se zima zeptá.*

Když si pan předseda soudu druhé instance v mé k jeho rukám adresované stížnosti přečetl důvody mé domněnky o společensky škodlivých postojích a o objektivně doložitelné podjatosti pana předsedy senátu u soudu první instance v Praze 3 JUDr. Davida Vláčila, poněkud se zřejmě zarazil. V mém přesvědčení, že zásadu *mlčeti = zlato* není nutno přehánět, a že na každého průměrného stěžovatele v životě přijde chvíle, kdy sezná, že zásadový postoj k vybraným zásadám⁵⁰ je v dané věci spíše od věci, dovídá se pan předseda soudu druhé instance z mého podání zajímavosti, kterými jsem až dosud pana předsedu soudu první instance v Praze 3 nezatěžoval, a to v subjektivně motivovaném domnění, že by je byl náležitě neoceníl. Aby se pan soudce JUDr. David Vláčil na pranýři necítil osaměle, provází ho v duchu podané stížnosti pan předseda soudu první instance v Praze 3. Odpověď pana předsedy soudu druhé instance v Praze na sebe nechává čekat výrazně déle nežli již dávno došla odpověď pana ministeriálního pověřence zastupováním funkce ředitele odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR, pana JUDr. Jiřího Balzera na mou zároveň odeslanou repliku k vyjádření pana místopředsedy soudu druhé instance v Praze. Jsem upřímně žádostiv, zda se panu předsedovi soudu druhé instance v koordinaci s ministerským odborem zdůvodňování nedůvodnosti stížností podaří dodržet přímo šibeniční lhůtu 2 měsíců, jak ji pro vyřízení mého podání ukládá závazný předpis⁵¹, když nestačí zamítnutí stížnosti jen sdělit, zamítnutí je také nutno odůvodnit. V daném případě se obávám, že u ctihodné správy soudů chybí vhodná *šablona zdůvodnění nedůvodnosti*.

Odhaduji, že Ministerstvo spravedlnosti ČR vyhlásilo interní soutěž o nejlepší šablonu k odůvodnění nedůvodnosti.

Mé pečlivé přípravy nemohou zabránit okolnosti, že mě *zima* přece jen zaskakuje. Paní předsedkyně senátu u soudu druhé instance v Praze, JUDr. Eva Ištvánková mi sděluje, že se spolu s JUDr. M. K. a JUDr. I. K. usnesly, že JUDr. David Vláčil, soudce u soudu první instance v Praze 3, není vyloučen z projednávání a rozhodování v mé věci č.j. 16 C .../2006. Své usnesení opírají o vyjádření pana soudce JUDr. Davida Vláčila, který se zadušoval, že ani po opakovaných stížnostech jednoznačně sledujících cíl postihu a nápravy jeho nevhodného chování se jeho nestranný vztah k jednotlivě jmenovaným účastníkům řízení nezměnil.

Exkurs:

To by takový občan Svatoň od naproti z Havírny nedokázal. Ten Františovi z Bogutina ještě celý rok připomínal, jak na jízdním kole zkrížil cestu jeho trakaři, že pak drahnou chvíli sbíral

⁵⁰ *mlčeti = zlato*

⁵¹ § 173 zák. č. 6/2002 Sb.

po asfaltce klacky! Zatímco občan Svatoň křiví pohled na bicykl Františe z Bogutina a na zvrhlé klacky na asfaltce, pan předseda senátu u soudu první instance v Praze 3 se ve svých pocitech řídí závazným předpisem⁵²! Z pana předsedy senátu by si měl občan Svatoň vzít příklad, nežli aby to s Bambasem a s Vondráškem u Vaňka podrobně projednával. U Vaňka už Františovi asi ani sklenku vody nenalijí. Dobře, že Františe tenkrát nenapadlo podat oznámení, když zkontroloval stav svého bicyklu! Nepřejte si slyšet, jakými příznaky nevhodného chování by Františe občan Svatoň odnaproti z Havírny s Bambasem a Vondráškem dodnes častovali. Až se Františovi z toho pomýšlení dočista zrosilo čelo! Z pana soudce JUDr. Davida Vláčila by si měli vzít příklad tihle nerudní sousedi!

Před postojem pana soudce JUDr. Davida Vláčila k plnění povinností ukládaných závazným předpisem⁵³, je nutno smeknout, ačkoli: jak to myslil s tím, že se jeho vztah nezměnil? Že by byl jeho „nestranný“ vztah k jednotlivě jmenovaným účastníkům řízení od počátku podjatý?

Paní předsedkyně senátu u soudu druhé instance v Praze, JUDr. Eva Ištvánková, své usnesení nestřílí jen tak od boku a pečlivě hodnotí, zda mé pochyby nejsou poněkud unáhlené. Předpis ukládá předložit námitku podjatosti spolu s vyjádřením dotčeného soudce k rozhodnutí nadřízenému soudu. Paní předsedkyně senátu u soudu druhé instance v Praze, JUDr. Eva Ištvánková rozhodovala již v minulosti v mém odvolání k rozsudku soudce JUDr. Davida Vláčila ve věci existence či neexistence nájmu mého bytu ze strany podvodnice Jitky Myškové. Proto má paní předsedkyně senátu při projednávání mé námitky podjatosti z čeho čerpat. Kromě toho se nadřízenému soudu příslušnému k projednání námitky podjatosti předkládá vyjádření soudce dotčeného domněnkou podjatosti, protože se jedná o významný prostředek hodnocení důvodnosti či nedůvodnosti námitky podjatosti.

Exkurs:

*Co kdyby se soudce v této fázi vyjádřil, že je podjatý a že žádá o zproštění povinnosti předsedať spornému soudnímu řízení? Opravdu nevím, co by bylo, kdyby jej rozhodující instance jeho povinnosti nezprostila, když zamítnutí námitky podjatosti by byla výsledkem nepřezkoumatelného postupu soudu ve výkonu jeho nezávislé rozhodovací činnosti, ke které dle předchozího poučení paní JUDr. Evy Ištvánkové a četných poučení ze strany četných orgánů soudní struktury ČR není možno podat dovolání. Pak by chudák soudce byl povinen podjatě rozhodovat! Je mi líto všech soudců, kteří by měli být **povinni** podjatě rozhodovat, protože jsem přesvědčen, že by dříve nebo později narazili na druhého Františe z druhého Bogutina, který si podjaté řešení svého sporu také mlčky nenechá líbit.*

Paní předsedkyně senátu u soudu druhé instance v Praze, JUDr. Eva Ištvánková své usnesení o tom, že soudce Mgr. David Vláčil není vyloučen z projednávání a vyřizování věci č.j. 16 C 356/2006, opírá o ujištění soudce Mgr. Davida Vláčila, že námitka podjatosti vychází z omylu podavatele a zakončuje poučením: Proti tomuto usnesení není *dovolání* přípustné. Její poučení si ale беру k srdci, nicméně se musím zamyslet: když zvážím, že o námitce podjatosti rozhodoval Městský soud v Praze v roli soudu 1. instance a česká soudní struktura se opírá i o Vrchní soudy, ke kterým je možno se odvolat, proč by pak nemělo být opravným prostředkem k rozhodnutí Městského soudu v Praze *odvolání* (pokud by ten či onen opravný prostředek občanský soudní řád připouštěl)? Myslím, že lépe by znělo, že paní předsedkyně senátu JUDr. Eva Ištvánková nepřipouští *odvolání*.

Exkurs:

Ačkoli je Františ z Bogutina ateistou, a to ne zcela bez přičinění státu spoluzodpovědného za jeho výchovu, neznamená to, že by se považoval za pohana, který se hluboce uklání šablonám. Tento postoj mu kdysi získal posudek společenské nespolehlivosti ze strany jeho učitelů z vojenské katedry. Františův zdravý selský úsudek mu zabránil v slepém převzetí pečlivě vypracovaných marxistickoleniských pouček a zároveň jej zachoval dvouročního narukování, neboť vyloučení posluchače vojenské katedry by bylo nutně spojeno s přiznáním vlastního selhání ze strany soudruha náčelníka vojenské katedry. Není zřejmé, zda Františova

⁵² I kdyby se anděl s dáblem odmítli sloučit, pan soudce jedná jako pravý *tavárišč* a není odklonitelný od svého původního vztahu vůči žalobci.

⁵³ § 80, odst. 2, písm. e) zák. č. 6/2002 Sb.

hezká vzpomínka na závěrečné vojenské soustředění v Českém Krumlově je projevem jeho nepodjatosti či spíše podjatosti:

Ne zcela nezištně se Františ přihlásil mezi prvními dobrovolníky na nedělní brigádu k podpoření výstavby kravína nedaleko vojenské posádky. Františ měl tehdy následně po práci jisté výčitky svědomí, když mu pan stavbyvedoucí oznámil, že Františ svým celodenním přičiněním ve prospěch pokladny mládežnické organizace (!?), pod jejíž hlavičkou se, k Františovu následnému zjištění a nemalému překvapení, upevňování základů kravína a socialismu konalo, obohatil výplatní obnos zmíněné mládežnické organizace o 9,00 Kčs⁵⁴. Františ, vlastní subjektivitou nesporně ovlivněn, zůstal z pohledu upevňování základů kravína, jako nezbytného předpokladu rozkvětu socialistické federativní vlasti, (zůstal komu?) dlužen 6,00 Kčs, neboť se mu při výstavbě komunismu podařilo relativně záhy zlomit násadu lopaty⁵⁵, kterou mu oproti řádně a včasné přednesené žádosti nikdo nenahradil, ač Františ za náhradní lopatu nabízel půl basy desítky. Desetistupňové pivo z místního hostince Františ zorganizoval ne zcela v souladu s tehdy obvyklými politickými konvencemi, když si opomněl vyžádat svolení k objednávkě basy desetistupňového piva u soudruha předsedy mládežnické organizace a namísto toho se řádně šábnul s řádně sloužícím velitelem aspirantské pracovní čety tak, že každý (Františ i velitel čety) obdrží jednu polovinou obsahu basy. Vynechaný soudruh předseda mládežnické organizace, který mezitím vykopal zhruba deset metrů hluboký a deset metrů dlouhý příkop, obohatil společný výplatní obnos mládežnické organizace o 19,80 Kčs. Poměrně skromný příspěvek soudruha předsedy mládežnické organizace ve srovnání s jeho nepřehlédnutelným pracovním výkonem vyplynul z okolnosti, že významná část jeho příkladné celodenní snahy nenašla oporu v projektové dokumentaci kravína. Matné vzpomínky Františe na danou akci se točí hlavně kolem mozolnatě zkrvavených dlaní žízni usouzeného soudruha předsedy SSM⁵⁶. Kdyby záleželo na soudruhovi předsedovi, byl Františ z vojenského soustředění vyloučen z důvodu jeho praktické neupotřebitelnosti pro plány vojenské katedry ať již v řádných či mimořádných situacích. Členství v mládežnické organizaci Františovi z objektivních příčin nikdo zrušit nemohl⁵⁷. Přiznejme, že Františův příspěvek k vybudování tehdejšího společensky prvotního cíle – komunismu – vyzněl poměrně skromně. Přesto mu ale soudruh náčelník vojenské katedry přiznal jisté vlastnosti, které připouštěly naději v polepšení. Tím si soudruh náčelník vojenské katedry zajistil nedotknutelnost svého nároku na prémii (mimořádnou odměnu) za Františovo úspěšné absolvování závěrečného výcviku (za mimořádné zásluhy pana náčelníka) a současně tehdy statutoval vlastní důvěru ve Františovy vlastenecky motivované vlastnosti. K úvaze se nabízí otázka, zda Františova společenská nespolehlivost alespoň částečně ustoupila společenské spolehlivosti, když Františ namísto upevňování základů kravína své vlastenectví spatřuje v šedé a málo vzrušující nápravě nevhodného chování soudní osoby.

Pan předseda senátu u soudu první instance v Praze 3, David Vláčil v souladu s mým návrhem postoupil otázku svého vyloučení k posouzení panu předsedovi soudu. Pan předseda soudu první instance neshledal důvodnost mé námitky podjatosti, a proto ji v souladu se závazným předpisem postoupil k rozhodnutí nadřízenému soudu. Kontrolní soud pečlivě a srozumitelně odhlédl od dikce závazného předpisu a nasadil vůči mně svou *účinnou a nemilosrdnou zbraň k nastolení a udržení bezpráví vůči jednotlivci*, když předepsané normy vyhodnotil jako nezávazné a smyšlené normy

---

⁵⁴ Kčs=koruna československá, měna v dobách, kdy závazný předpis ukládal budování komunismu

⁵⁵ bratru ňákých 15 Kčs

⁵⁶ SSM=Svaz socialistické mládeže, s jehož nevyšším orgánem, kterým nikdy nebyl předseda ale sjezd, jsem byl v celku zadobře, neboť jsem s ním nikdy nebyl osobně konfrontován

⁵⁷ členství lze zrušit pouze členu, nikoli *společensky nespolehlivé osobě*, která se namísto členského podpoření fakultní buňky SSM komplotuje s bogutinským Pepou Říhou, který neshledal dostatečně přesvědčivým doporučeně a do vlastních rukou doručený podnět fakultní buňky SSM pro vyloučení Františe z Bogutinského *spolku dobrovolných brigádníků*. Přitom nelze vyloučit, že nepřesvědčivost zmíněného podnětu vyplynula z okolnosti, že Pepa Říha v důsledku lidského faktoru zaměnil pořadí kroků *1. přečíst 2. použít v latríně*, když po záměně uvedených kroků se podnět fakultní buňky SSM stal nečitelným

předložil jako závazné. Nic nepotěší kverulanta víc nežli nabídnuté diskusní příspěvky, které je možno s hezkým důrazem rozcupovat vniveč!

I dalším státním orgánům přiznávám příležitost prokázat, že zde nejsou proto, aby lajdaly. Jak již jsem se zmínil, má cedulka adresovaná panu JUDr. Jiřímu Balzerovi pověřenému zastupovat funkci ředitele odboru zdůvodňování nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR spočívá ve výčtu levit, které v jeho zdůvodnění nedůvodnosti mé stížnosti spatřuji. Připomínám panu pověřenci zdůvodňování nedůvodnosti stížností všechny předpisy, dle kterých jsem nucen považovat jeho laskavé zapojení do diskuse za ukvapené a obracím svou plnou pozornost opět k panu předsedovi odvolacího Městského soudu v Praze, JUDr. Janu Sváčkovi, který se až dosud ani v nejmenším nedokázal propracovat ke splnění své povinnosti⁵⁸ vyřizovat stížnosti na nevhodné chování soudců u Městského soudu v Praze v plném rozsahu stížnosti. Tyto povinnosti panu předsedovi soudu druhé instance připomínám dvoustránkovou suplikou, přičemž polovinu textu zabírá pilně opakované jméno předsedkyně senátu, JUDr. Evy Ištvánkové, zbytek je pak výčet předpisů, vůči kterým byl až dosud pan předseda soudu svou nečinností činný. Na tyto předpisy mě jeho místopředseda před měsícem sám upozornil.

Cíleně zavádím družnou písemnou výměnu názorů k otázce, zda je pro řádný výkon funkce soudce nutno u osoby soudce předpokládat schopnost *zjišťování* či ne. Toto zdánlivě mimo veškerou pochybnost stojící téma totiž pan místopředseda soudu druhé instance v P, JUDr. Tomáš Vejnar relativizuje, když dle jeho poněkud osamělého úsudku nelze od soudní osoby ve funkci předsedkyně senátu u odvolacího soudu jako samozřejmost očekávat, že by při prostudování soudního spisu rozpoznala souvislosti a *činila zjištění*. Pan místopředseda soudu druhé instance v Praze, JUDr. Tomáš Vejnar mě nutí k živé vzpomínce...

Exkurs:

*... na občana Svatoně od naproti z Havírny, jak spolu s Vondráškem z Rafandy⁵⁹ (oba značně přetíženi vysokoprocentními úklady ze strany krčmáře Vaňka) nejsou schopni rozpoznat skutečnosti nasvědčující tomu, že před krčmou stojí i po setmění trakař s klacky. Občan Svatoň od naproti z Havírny spolu s Vondráškem z Rafandy **neučinili zjištění!** Zato Lenka Svatoňovic se činila, když se občan Svatoň objevil na dvorku bez trakaře. Ta mu vyčinila! Od té doby občan Svatoň tlačí trakař do lesa v tvídové kšiltovce poznamenané mastným flekem, neboť Lenka Svatoňovic, když majzla občana Svatoně odnaproti z Havírny naběračkou poblíž kšiltu, se zjišťováním nebezpečnosti zmíněného útočného předmětu nezdržovala.*

Jakkoli se mi představa občana Svatoně od naproti z Havírny vztyčeného v mastné kšiltovce a černém rubáši nad soudcovským stolcem odvolacího soudu a prohlášujícího, že *...prostudoval veškerý spis a neučinil prázdná zjištění a že se už Lenka Svatoňovic sháněla, tedy že musí s trakařem ...*, jeví jako věrohodná a přesvědčivá, přesto se mi chce alespoň trochu věřit, že presidentem České republiky jmenované osoby do funkce soudce slibují zodpovědnější postoj k povinnostem, pečlivější přístup ke sporům a srozumitelnější odůvodnění svých usnesení, rozhodnutí a souvisících úkonů.

Pokouším se svou poněkud pohmožděnou představu o *rozpoznávání skutečností a činění zjištění* ze strany soudních orgánů přehlušit svou důvěrou ve zdravého ducha soudkyň, soudců a přísedících. Upevňuji v sobě důvěru, že z pozice své funkce a kvalifikace nepochybně jsou schopni rozpoznat skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin. Zato má důvěra v občana Svatoně z Havírny od oné příhody s naběračkou obdržela malinkou trhlinku. U občana Svatoně od naproti z Havírny (co si ani zákon o soudech a soudcích nepřečte) by ovšem jeho případná inaugurace do některé *důležité funkce* nikterak nevylučovala jeho podrobnou znalost závazného předpisu o „zajištění nezávislosti soudců jejich hmotným zabezpečením“. V kruzích, ve kterých se občan Svatoň odnaproti

⁵⁸ § 170, písm. a) zák. č. 6/2002 Sb.

⁵⁹ občan Svatoň s Vondráškem z Rafandy jsou ti, co ani nevědí, co je to skutková podstata trestného činu^{67.1}

^{67.1} jenže to nevádí, protože občan Svatoň od naproti z Havírny přesto svůj trakař s klacky na podpal středem vozovky urdí

z Havírny pohybuje, se k takovýmto prospěšným znalostem dospívá bezvadně fungujícím ústním podáním vybraných (rozuměj: **prospěšných**) závazných předpisů. Musí soudce vědět víc?

Můj počáteční zápal ve sprádnání úkladů nevhodnému chování soudních osob zvolna ustupuje rutině. Má dřívější zvědavá nedočkavost před každým dalším *poučením* ze strany správy soudů už není provázena tím původním, šimravě dráždivým očekáváním, zda mé nesdílené vlastenectví narazí na přesvědčivou sílu argumentace státního orgánu – argumentace, která mi odejme *jezdecký bičík* a přinutí mě zastydět se! Až dosud pociťuji potřebu sám se zastydět, a to za *vybrané demokraticky ustanovené orgány mého zastoupení ve státě*.

Jedinou okolností, která stojí za zmínku, je, že pan předseda odvolacího Městského soudu v Praze mou stížnost na pana předsedu Obvodního soudu pro Prahu 3 tentokrát nesevěřil k vyřízení panu místopředsedovi Městského soudu v Praze, JUDr. Tomášovi Vejnarovi, který dosud žalostně selhával, když má k dispozici i další zástupy. Tentokrát mi v zastoupení paní místopředsedkyní Městského soudu v Praze, JUDr. Jany Kamenické sděluje, že „paní soudkyně JUDr. Jan Kolařík nepochybně“, paní soudkyně Jan Kolařík byla totiž dle jejího stanoviska v internetovém fóru úskočně zastoupena jakousi neznámou osobou. Paní soudkyně Jan Kolařík měla údajně dotyčnou věc reflektovanou v internetovém fóru www.homr.cz sama soudit a nepřezkoumatelně a soudně nezávisle rozhodnout, jak to již paní soudkyně Jan Kolařík již předešle sdělila mediím.

Vše podle motto: co pan předseda soudu řekne, to sedí a to platí

Exkurs:

Františ z Bogutina podává žalobu vůči České republice. Jedná se o uplatnění nároků dle zákona č. 82/1998 Sb. o státních náhradách škod přivolených zvláštními státními orgány. Tuto žalobu Františ doplňuje jedinou přílohou, kterou dokládá, že pochybení soudce JUDr. Davida Vláčila v řízení č.j. 16 C 120/2007 je dokladem toho, že soudce JUDr. David Vláčil zavdává příčinu ke snížení důvěry v soudnictví a snížení důstojnosti soudcovské funkce, jak je to zákonem č. 6/2002 Sb. soudcům výslovně zapovězeno. Zákon č. 6/2002 Sb. nic nehovoří o tom, vůči komu by měla být zavdávána příčina snížení důvěry v soudnictví a snížení důstojnosti soudcovské funkce. Tedy se Františ svou přílohou otevřeně přiznává, že příčina snížení jeho důvěry v soudnictví a snížení důstojnosti soudcovské funkce byla soudcem JUDr. Davidem Vláčilem zavdána právě Františovi. Soudce JUDr. David Vláčil totiž neumí počítat, a to je Františovi závažnou příčinou snížení jeho důvěry v soudnictví a snížení důstojnosti soudcovské funkce (kdybyste se zeptali občana Svatoně odnaproti z Havírny, také by to za párek s hořčicí potvrdil a přidal se k Františovu snížení důvěry...). Každý tesař se někdy utne, nicméně v soudních řízeních, kterým předsedá soudce JUDr. David Vláčil a jedním z účastníků je Františ z Bogutina, soudce JUDr. David Vláčil nutně musí čelit okolnosti, že jeho (nutně vůči Františovi z Bogutina mířící) nepřezkoumatelné a nezávislé soudní rozhodnutí, vůči kterému není opravného prostředku, neboť se jednalo o šibalsky Františem předhozenou bagatelní žalobu, bude podrobena důkladnému vědeckému drolení, sprádnání a nutkání ze strany Františe z Bogutina. Františ nepřezkoumatelné nezávislé soudní rozhodnutí přezkoumal a zjistil, že pan soudce JUDr. David Vláčil zvolil cestu hafíka, který skočí po každém předhozeném klacíku:

*„Chybí-li zákonných cest,
Františe k devotě vést,
může tucet být i šest,
Vláčilovi všechna čest!“*

tedy cestu flagelanta. Františ tedy sedí a přemítá, jak soudní vrchnost přesvědčit, že tucet nikdy nebyl, není a nikdy nebude šest, což přece všichni dobře víme, nebo přece ne všichni? Kromě toho 2.5 promile z částky 15.- Kč za 30 dnů prodlení nečiní asi 1,16 Kč, jak soudce David Vláčil seká od boku, nýbrž asi 1,13 Kč (přesně 1,125 Kč). Soudce David Vláčil má sklony střílet své scestné úsudky k odůvodnění svých usnesení a rozhodnutí od boku prasecky zhotoveným prakem s dvěma gumami nestejného průřezu.

Žalobu vůči ČR z důvodu pochybení soudce JUDr. Davida Vláčila i s jeho přílohou (Františova rymovačka o pochybení soudce Davida Vláčila) podávám elektronickou cestou, přičemž podatelna příslušného soudu je obsahem mého podání natolik zaskočena, že mi opomněla zaslat potvrzení o obdržení či postoupení mého podání. Vítaná okolnost: příští den čekám a čekám, pak se rozhoduji

čelit poklesku elektronické podatelny Obvodního soudu pro Prahu 2 a odesílám své podání opakovaně, tentokrát všem pražským soudům. Dle § 104 a o.s.ř. věřím, že už se některý najde, který bude k přijetí či projednání mého podání příslušný, nebo v souladu s jeho povinností žalobu postoupí soudu příslušnému. Následují četná soudní potvrzení o obdržení a postoupení mého podání.

Exkurs:

Ve věci Františova podání rozeslaného pro jistotu všem pražským soudům Františ obdržel jedinou repliku, která stojí za zmínku: soudce JUDr. David Vláčil Františovi osobně sděluje, že jeho podání hodnotí jako zbloudilé a že nezahajuje žádné další kroky v této věci.

Podání na náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb. o státních náhradách škod přivozených zvlášť státních orgánů není samoučelné, jedná se o významný předpoklad plánované námitky podjatosti a stížnosti na nevhodné chování soudní osoby.

Exkurs:

Otázkou zůstává, co by se stalo. kdyby Františ z Bogutina u nadřízeného soudu se svou plánovanou námitkou podjatosti uspěl a následně se prokázalo, že Františ z Bogutina úspěšně, avšak ne zcela objektivně mlžil, tedy že Františ z Bogutina hájil své zájmy způsobem, jaký uznal za vhodný, že prostě soudní osobě dotčené námitkou podjatosti křivdil. Myslíte, že by se Františ z Bogutina zastyděl a podal určující žalobu na neplatnost předem podané a kladně vyřízené námitky podjatosti s veškerými jejími důsledky? Zapomeňte! Františ je také jenom chybujícím členem společnosti. Františ nepodává žalobní návrhy na zproštění od vlastní způsobilosti k právním úkonům. Františ pouze jedná a zatím marně čeká, zda jeho právní či obecné úkony naleznou odezvu, kterou by bylo možno uvést do souladu se závaznými předpisy.

Pokud jsi čtenáři čekal pod titulem kapitoly domněle příslibené prasečinky, pak se prosím spokoj s překrmenými prasnicemi, kterým jsou v daném do korýtka sypány perly horem dolem.

Kapitola septemmaculata: o sedmeru poskvrnění

Adresátem mého podání inspirovaného § 80 odst. 2 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb. o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů bylo zhruba 100 obecných soudů a několik vybraných adres Ministerstva spravedlnosti ČR a presidentské kanceláře. K takovému kroku jsem se zavčasu vybavil digitální signaturou od PostSignum. Rozeslání mě nestálo víc nežli rešerši na portálu www.justice.cz. V odezvě k mému podání mi český soudní aparát sevřeně demonstroval, že k vybraným podáním ze strany stěžovatelů je hluchý jako poleno. Žádné ovace, žádné výtky, žádná poučení, žádný lynč, pouze od Obvodního soudu pro Prahu 3 jsem obdržel vyznění o zrušení termínu ústního projednání mé věci vůči podvodné nájemkyni L.K., jehož řízením byl pověřen soudce JUDr. David Vláčil.

Poučení, které jsem si z „odezvy“ čs. soudního řádu odnesl, je možná subjektivně zkreslené:

Chceš-li milý čtenáři se svým podáním předkládaným státnímu orgánu a mířícím vůči státnímu orgánu uspět, musíš užít vázané řeči. Teprve rymovačka má naději, že bude státním adresátem řádně pročtena a řádně zpracována. Pokud se státní orgán k tomu či onomu tématu předloženého podání ve vázané řeči nevyjádří, pak podavateli dává za pravdu. Můžeš mi věřit!

Exkurs (jediná příloha výše zmíněné Františovy žaloby dle zákona č. 82/1998 Sb.):

Vláčilovo pochybení

*(pro našince v českém znění
v buditeckém přesvědčení,
že tu dvojí pravdy není,*

*bílou křídou do komína
s kopií na vrata mlýna,
slovy, jak je snesla slina,)*
napsal Františ z Bogutína:

**Dřív, než Františ mrknout stačil,
počtářský se převrat zračil,
když si soudce David Vláčil
jménem republiky ráčil,**

*spočíst že je tucet
šest,
nepřebývá žádný rest,
výsledek že správný
jest,
na to do ohně dá pěst!*

**Dva tucty a devět k tomu,
oko bere, malá domů!
Že by v počtech došlo k zlomu?
Nebo Vláčil upil bromu?**

**Konstituční kuratelé
gratulují z Brna vřele,
chválí rozhodnutí smělé,
jakkoli je podezřelé.**

**Také pražští hodnostáři
pochlebují soudci-tmáři,
jak do světa ortel září,
co si vyčet v starém snáři:**

**„Soudce Vláčil nepochybil,
soudní počty neošidil,
správný počet planěk přibil,
když své tucty hradbou řídil.**

**Chybí-li zákonných cest
Františe k devotě vést,
může tucet být i šest!
Vláčilovi všechna čest!“.**

**Co jinému kalné zvěsti,
Františ vítá jako štěstí,
ve kterém se nelze splésti
(ušetří na podpal klestí).**

**V šenku krčmy v Bogutině
sedí Františ v rohu síně,
s pivním táckem na svém klíně
přemítá o čertovině.**

**Františ dopil pivo právě,
nyní k Vláčilově slávě
jeho verdikt rovná v hlavě,
odraz v tácku našel hravě:**

**Jedna čárka: dvanáct kaček.
Příznejme si bez vytáček,
v tomhle tuctu vězí háček!
Nad Vaňkem se sbírá mráček:**

**„Stěžujte si kdo chce komu,
Vláčil rozhod, u sta hromů!
Dvě malá a párek k tomu,
platím oko, jde se domů!“**

**Františ domů dojít stačil,
hospodský se ještě mračil,
při úhradách à la Vlácil
na buben by krčmu tlačil!**

**Sotva Bogutinští zvědí,
jak na tucty soudci hledí,
mnohý levně v šenku sedí.
Vaněk? Tajně pivo ředí!**

**Vlácilovo tuctování
Bogutinským bere spaní,
poctivou věc neochrání,
nepoctivce svrbí v dlani.**

**Učitelský Karel Peták
(spravedlivý muž a světák)
roznáší po obci leták:
„Dej každý na krčmu pěták!“**

**Od měšťanky k lávce míří,
Františovi cestu kříží,
do očí mu přísně shlíží,
volí slova k jeho tíži:**

Má rozpracovaná stížnostní agenda vůči nevhodnému chování soudních osob mezitím dospěla k následující **nevyřízenosti**:

- stížnost na nevhodné chování předsedy senátu u soudu první instance v Praze 3 předložená předsedovi soudu první instance v Praze 3,
- stížnost na nevhodné chování předsedy soudu první instance v P3 předložená předsedovi soudu druhé instance v Praze,
- nesouhlas s vyřízením stížnosti na nevhodné chování předsedy senátu u soudu první instance v Praze 3 předložený předsedovi soudu druhé instance v Praze,
- stížnost na předsedkyni senátu u soudu druhé instance v Praze předložená předsedovi soudu druhé instance v Praze,
- žádost o odstranění nedostatků ve sdělení ministeriálního pověřence zdůvodňováním nedůvodnosti stížností u Ministerstva spravedlnosti ČR
- upomínka předsedovi soudu druhé instance v Praze k nevyřízené stížnosti na předsedkyni senátu u soudu druhé instance v Praze.

Mé trestní oznámení se oproti hezky rozběhlé stížnosti na nevhodné chování soudní osoby poněkud zadrhlo. Nezbyvá nežli nasadit státnímu policejnímu orgánu ostruhy, jak to předvídá a vyžaduje závazný předpis. Prvním krokem je písemný dotaz k výsledkům šetření, které nařídila Státní zástupkyně pro Prahu 3. V předtuše, že státní policejní státní orgán v prošetření detailně popsanych okolností svědčících o nezákonném jednání jmenovitě uvedených osob nepokročil ani o píd', ukládám státnímu policejnímu orgánu lhůtu k předložení výsledků.

Policejní orgán má hroší kůži, jak je zřejmé z jeho reakce na usnesení Státní zástupkyně pro Prahu 3 se spisovou značkou 2 ZN 2111/2006-7 ze dne 7. srpna 2006, kterým zrušila usnesení místního oddělení Policie ČR o odložení věci mého oznámení o podezření z nezákonného jednání. V takovýchto všedních případech se očividně nejprve nevyšetřuje vůbec a po uplynutí vhodné doby (blížící se promlčecí lhůtě oznámeného nezákonného jednání) se vyšťourají protokoly z výslechu podezřelých osob, kterými se opětovně doloží předběžná nedůvodnost podezření, věc se prostě usnesením odloží. Jinak by přece stolní tenis nemohl vesele pokračovat. Prasecky vrácenému míčku škrtačímú o sítku musíme čelit novou stížností adresovanou příslušné Státní zástupkyni, která vydá své nové usnesení. Policejní státní orgán se nepochybně chystá odložit mou věc, aby svůj

**„Vlácilova cesta není
v Bogutině k zaplacení,
ani k řádu upevnění,
ani k tvému pobavení!“**

**Ujalo se v Bogutině
původem ze soudní síně
pořekadlo o zlé vině,
která páchne jako svině:**

**„Hochu, tys to ale zpáčil
jako soudce David Vlácil,
co se v tuctu seknout ráčil!“
V kostce: „Tys to ale zvláčil!“**

verze: tetatretetra penetrata
(smrdutý čtyřtakt)

© 2020 Františ z Bogutina,
Engelskirchen

drahocenný čas mohl věnovat *podstatnějším* záležitostem (např. ochraně vybraných nezákonností, tj. nezákonností, které bezprostředně neohrožují *vedoucí roli strany a vlády*).

Má žaloba vůči ČR (na náhradu škody přivozené nesprávným úředním postupem, když mi soudce JUDr. David Vláčil nařídil povinnou účast na jednání ve věci mé žaloby vůči podvodnici Jitce Myškové, aby mi v určený den jednání, telefonicky oznámil, že jednání, ke kterému jsem se dostavil ze vzdálenosti 700 km, se nekoná) mi napověděla, že paní samosoudkyně JUDr. Enikö Machová se s přílohami mé právě podané jiné žaloby vůči ČR, jak jsem ji v důsledku postrádaného potvrzení o přijetí ze strany OS v Praze 3 před týdnem pro jistotu rozeslal všem pražským soudům, svědomitě seznámila. Ve věci samé bylo naopak zřejmé, že mou projednávanou žalobu dosud nečetla. Jinak si obsah a důvod jejího dotazování nedokážu vysvětlit. Paní samosoudkyně JUDr. Enikö Machová se ráda poslouchá. Kde by jiný nedokázal zastřít vyčerpanost, tam paní samosoudkyně JUDr. Enikö Machová upřesnění svého dotazu k účastníku řízení teprve zahajovala. Uhodnout, zda paní samosoudkyně JUDr. Enikö Machová svůj dotaz dostatečně široce rozestřela, pro mě věru nebylo snadné. Několikrát jsem se v poslední chvíli upamatoval, abych svou odpověď na pokládanou otázku ctihodnost nepřerušil vprostřed jejího výkladu. Na druhé straně mě ale nic netlačilo, v chládku soudní síně se horké dopoledne nechalo dobře přečkat. Paní soudkyně během jednání především předešřela, že mé čestné prohlášení o použití vlastního vozu nemůže považovat za důkaz dokládající použití vlastního vozu, tím, v podstatě potvrdila omezenou závaznost jakéhokoli svědectví. Poněkud mi spadla brada, když mi soudkyně naznačila, že ode mě očekává důkazy toho, že mé marné výdaje, jejichž náhradu od státu požadují, nesloužily žádnému jinému účelu. Lze takovou věc prokazovat?

Ve sporu s kontrahentkou z pravomocně rozhodnutého sporu o jejím „regulovaném“ nájmu mého bytu o poplatky z prodlení ve výši 244,00 Kč jsem konečně zaznamenal významný úspěch:

Žalovaná byla nepřezkoumatelným a nezávislým soudním rozhodnutím z úst a z ruky samosoudce Davida Vláčila jako dlužnice částky 244,00 Kč, kterou ale zaplatila.

Za tuto maličkost jsem jí uhradil bratru kolem 5000,- Kč na nákladech soudního řízení. Mylně jsem se totiž domníval, že jestliže mi má kontrahentka za měsíc, kdy žalovanou částku 244,- Kč bez bližších údajů na můj účet převedla a současně v tomto měsíci dluží částku vyšší nežli žalovaná jistina 244,- Kč, pak její platbu musím **v souladu s dobrými mravy** přisoudit jejímu dluhu k danému měsíci, který podléhá závazným předpisům o poplatcích z prodlení, zatímco její z minulosti dlužné poplatky z prodlení zůstávají pouze dlužné a dalším sankcím (úrokům a poplatkům z prodlení) nepodléhají.

Včas a řádně doručenou námitkou jsem Obv. soud pro Prahu 3 k rukám samosoudce Davida Vláčila upozornil na závadu v jeho usnesení z 08.12.2008, kterým mě vyzývá uhradit soudní poplatek 600,- Kč v kolcích na přiloženém tiskopise ve věci 16 C 514/2008, kterou označuje jako žalobu na 244,- Kč **s příslušenstvím**. Vysvětluji mu, že se svým podáním žádného příslušenství nedožaduji a že prosím o vyjmutí této deformace z mého podání. Současně na soudce Davida Vláčila předkládám námitku podjatosti. Dotazem Obvodního soudu pro Prahu 3 (vlastnoručně podepsaným předsedou senátu č. 16, Davidem Vláčilem) ze dne 16.12.2008 jsem ubezpečen, že u mého iniciálního podání se jedná o žalobu na 244,- Kč **s příslušenstvím**. Teprve Městský soud v Praze, který je příslušný k posouzení námitek podjatosti vůči soudcům u obvodních soudů, se e svém zamítnutí snížil k akceptování mé námítky ohledně příslušenství a mou námitku podjatosti označuje v souladu s původním podáním: žaloba na zaplacení 244,- Kč.

Obvodní soud pro Prahu 3 v zastoupení samosoudcem JUDr. Davidem Vláčilem usoudil, poté kdy byl oproti mé námitce podjatosti zmocněn řídit mé řízení, že žalovaná sice žalovanou částkou zadlužila, ale žádá-li to vnitřní stabilita státu, musí předpis o **dobrých mravech** v občanskoprávních vztazích ustoupit obchodnímu zákoníku!

To je jistě dobré vědět!

Víc jsem se nepotřeboval dovědět, jednání u soudů řízených jednak samosoudkyní JUDr. Enikö Machovou a jednak samosoudcem JUDr. Davidem Vláčilem mi napověděla směr mých dalších kroků inspirovaných závazným předpisem.

Pokud milý čtenáři postrádáš sedm skvrn, pak prosím sečti šest nevyřízeností ve věci mých stížností, (soudní osoba by jich napočítala „soudní tucet“) a přičti k nim jedno lajdáctví policejního státního orgánu. Když to pak znásobíš šesti a vydělíš dvěma, odečti na závěr dvojnásobek sedmi a vyjde Ti sedm. Sedmero skvrn na vyžehleném kabátci státního orgánu!

Kapitola octopusa: o osmeru přikázání

Exkurs:

Když byl Františ malý a zvědavý, bydlila v jejich rodinném domku v podkroví Fila, vlastně paní Filoména Kotová. To se ale Františ dověděl až o hodně později, když už nebyl malý. V době, kdy byl Františ malý a zvědavý, končilo jeho vědění ohledně Filomény Kotové u zjištění, že u nich bydlí Fila.

Fila trápila, co Františova paměť sahá, růže v koleně. Filina růže v koleně byla boží zkouška v podobě chronického koncentrovaného a nezhojitelného náporu herpes zoster v jejím pravém koleni. Tehdy takovému náporu herpes zoster nebylo možno vzdorovat ani opodeldokem ani snaživou modlitbou. Fila byla těžce postižena. S tím se nedalo nic dělat. Když Fila kolem poledního zamířila k záchodku v rohu našeho dvorku, který mí rodiče kvůli ní ponechali v provozu, často bylo možno vystopovat její předešlé kroky. Fila nenosila spodní prádlo, a to z praktického důvodu, ze kterého pak pro Františe z Bogutina vyplynula povinnost odstranit nečistoty provázející předešlé kroky Fily k záchodku.

Fila každého prvního dne v měsíci zaklepala na dveře od pokoje, kde u televizního přijímače trávili večery Františovi rodiče, a vysolila na dřevo 10 Kč. To byla částka, která u Františe k File vzbuzovala úctu. Tolik peněz mu bylo svěřeno jen, když byl vyslán k hokynářů. A to musel přinést těžkou váhu nákupu, a ještě drobné zpátky! Fila byla v očích Františe vážnou osobností, která si, na rozdíl od Františovy rodiny, mohla dovolit vysolit na dřevo 10 Kč a nenesla si pak domů nic.

Dnes už Františ víc nepovyroste, měří něco přes 180 cm. Dnes už toho Františ od Filiny doby ví mnohem víc a je mu líto jeho maminky, která každého prvního v měsíci poklepala desetikorunou od Fily o desku komody a tvářila se ztrápeně.

Od Ústavního soudu ČR mě zastihuje kasační (již druhé v téže věci) vykonatelné usnesení (rozhodnutí), které je závazné pro všechny osoby a orgány ČR: V mém sporu s podvodnickou kontrahentkou Jitkou Myškovou o nájemné za sporný byt se ústavním soudcům jeví jako ústavně nekonformní, že odvolací soud v Praze potvrdil zamítavé rozhodnutí soudu první instance v Praze 3 k mému nároku na obvyklé, resp. spravedlivé nájemné. V pravou chvíli, když už se z mého veškerého počínání vytrácí plamínek původního nadšení a mé snažení přechází do nezáživného stereotypu, mě zastihuje zpráva z Joštovy ulice č. 8 v Brně. Tato zpráva brněnského dohlížecího orgánu na plnění ústavou ukládaných povinností v podobě odkazů na svá jiná sdělení k jiným případům mi sděluje zhruba následující:

- 1. V situaci rei iudicatae jsou požadavky plynoucí z čl. 89 odst. 2 Ústavy přísnější než v situaci precedentu plynoucího z rozhodování v jiných, byť podobných případech. Obecným soudům v kasačním projednání věci je zapovídáno nereflektovat výklady Ústavního soudu a opřít své opačné výklady práva o své "konkurující úvahy". Tuto možnost mají obecné soudy jenom při jejich prvním rozhodování ve věci, nikoliv až po nález Ústavního soudu rušícím jejich původní rozsudek. Při rozhodování následném jsou obecné soudy vystaveny požadavku přísnějšímu; totiž respektovat a uplatnit předchozí nález Ústavního soudu v téže věci nikoli coby všeobecný precedenční pokyn, nýbrž jakožto konečné rozhodnutí konkrétní a Ústavním soudem posouzené věci.**
- 2. Při rozhodování následném byl tedy odvolací Městský soud v Praze vystaven závaznému požadavku dle čl. 89 odst. 2 Ústavy, aby bezvýhradně respektoval a ve svém rozhodování plně uplatnil právní názor Ústavního soudu zakotvený v nález II ÚS 361/06 (zrušující nález odvolacího rozhodnutí). Tento právní názor spočívající v neústavnosti zamítnutí žaloby na plnění nájemce v ekonomicky důvodné výši se do dané věci promítá jako konkrétní právní názor Ústavního soudu založený přímo ve věci posuzované, nikoli coby všeobecný a přenositelný právní názor.**
- 3. Pravidlo, že proti nález Ústavního soudu se nelze odvolat, má za následek, že nález Ústavního soudu představuje definitivní řešení ústavněprávních otázek v konkrétní věci, a proto musí být dotčným obecným soudem věrně proveden a ústavněprávní výklad vyložený v nález Ústavního soudu jím musí být respektován bez ohledu na**

eventuální pochybnosti obecného soudu, zda je správný či fundovaný. Právní názor Ústavního soudu v konkrétní věci je posledním slovem, které musí být bezpodmínečně respektováno.

4. V právním státě není myslitelné, aby orgány veřejné moci byly jen tehdy povinny respektovat rozhodnutí orgánu, který je pověřen ochranou ústavnosti a jehož úkol je kontrolovat její dodržování ostatními orgány, cítí-li subjektivní přesvědčení, že orgán kontroly ústavnosti má pravdu. Opačný názor by ve svých důsledcích znamenal, že všechny orgány, jejichž rozhodnutí a jiné postupy byly předmětem řízení před Ústavním soudem, by mohly jako superrevizoři hodnotit, zda si Ústavní soud počínal správně. Absurdita takové představy zcela popírající skutečnou hodnotu ústavnosti je očividná.
5. Ústavní soud není povinen znovu a znovu přednášet argumenty k přesvědčování obecného soudu, aby změnil postoj a aby rozhodoval v souladu s právními názory Ústavního soudu. Takový požadavek by smysl institutu ústavní stížnosti zcela podkopával.

Kasační nález Ústavního soudu č. j. III. ÚS 95/07 vyhovuje (mimo jiné) mému návrhu na přiznání náhrady nákladů řízení u Ústavního soudu, které je v odůvodněných případech možno v souladu se zákonem o Ústavním soudu stěžovateli přiznat. Můj návrh byl odůvodněn jako **vhodný motivační prostředek pro obecné soudy, aby rozhodovaly v souladu s Ústavou** a závaznými pokyny Ústavního soudu. Rozhodnutí Ústavního soudu o náhradě mých nákladů považuji za novou dimenzi v kompetenčním sporu mezi ústavním soudem a soudy obecnými. Jakkoli moderátně vyčíslená částka 5712,00 Kč na nákladech řízení nemůže zbořit svět, okolnost, že povinným subjektem platby je odvolací Městský soud v Praze a že jeho platbu je možno vynutit exekučním řízením, je mi příslibem klidného a posilujícího spánku.

Dle nejen mé zkušenosti jsou výše uvedené zásady ad 1) – 5) pro obecné soudy od prvního až k pátému výzvu k soupeření(?!).

Kasační rozhodnutí Ústavního soudu je v následném pokračujícím řízení soudu první instance v Praze 3 za předsednictví JUDr. Davida Vláčila podnětem k opětovnému zamítnutí mého návrhu na přiznání obvyklého, resp. spravedlivého nájemného, neboť pan předseda senátu č. 16 u obecného Obvodního soudu pro Prahu 3, **David Vláčil, ví všechno lépe, nežli Ústavní soud ČR**, a oproti závaznému předpisu o Ústavním soudu, v souladu se zjištěním Františe z Bogutina, že *každý soudce, i kompletní senát Ústavního soudu ČR, je vystaven faktoru lidské omezenosti, vysvětluje Ústavnímu soudu kdy kde a jak Ústavní soud ČR pochybil* v důsledku faktoru lidské omezenosti. Soudce David Vláčil je šibal, když věří, že kasační nález Ústavního soudu ČR míří proti rozhodnutí odvolacího Městského soudu v Praze a že by tedy sám u původně rozhodujícího Obvodního soudu pro Prahu 3 byl z obliga. Je to šibal, který účelově přehlíží ústavně zakotvenou okolnost, dle které je rozhodnutí Ústavního soudu závazné **pro všechny** osoby a orgány ČR! Soudce David Vláčil prostě účelově (stejně jako ve svých jiných již zmíněných počínáních) přehlíží svou povinnost bezvýhradně se coby orgán ČR podřídit konečnému a vykonatelnému rozhodnutí Ústavního soudu, a to ve smyslu (já nevěděl, já myslel: že to platí jen pro odvolací soud). Soudce David Vláčil je šibal.

Zapsali si to za uši ti bezmocní kočkodani z Brna! Jejich příští, v pořadí již třetí rozhodnutí ve stejné věci přiznává závěru pana soudce Davida Vláčila od Obvodního soudu pro Prahu 3 včetně následného odvolání všestrannou objektivitu, nepřezkoumatelnost a nezávislost na předchozích dvou ultimativních rozhodnutích Ústavního soudu. I soudci u Ústavního soudu ČR jsou schopni chybovat a tento svůj nedostatek veřejně přiznávají a podrobují se nezávislému a nepřezkoumatelnému úsudku soudce Davida Vláčila od Obvodního soudu pro Prahu 3. Před tímto veřejným přiznáním Ústavního soudu ČR o vlastním pochybení nelze jinak nežli smeknout!

Exkurs:

To vidí Františ z Bogutina jinak a nesmeká! Františovi z Bogutina padá při pročtení třetí cedulky Ústavního soudu ČR brada. Kolik chapadel je nutno hydře utnout k přiznání vlastního práva? Až dosud bylo podvkráte zrušeno potvrzující rozhodnutí odvolacího soudu. Kolik chapadel ještě hydře zbývá?

I sám Ústavní soud ČR má chapadel jako Gorgona! K následné ústavní stížnosti Františe z Bogutina k otázce, zda je tucet šest, se ÚS ČR staví s demonstrováním nepochopením vyplývajícím z omezenosti soudců u Ústavního soudu ČR lidským faktorem, kteří si netroufají přepočítat, zda Vláčilovo pochybení ve věci, zda je tucet dvanáct nebo šest, je ústavně

konformní či ne. Od příště tedy musíme být ostražití, když pro vybrané obecné soudce a pro Ústavní soud ČR v plném rozsahu může tučet být i šest.

Máme-li sil na utnutí jediného chapadla, pak zapomeňme! Hydra si z jednoho chybějícího chapadla nic nedělá. Nežli se naděješ, doroste jí chapadlo nové. Stačí jedno **školení soudců ve věci „Čelíme sevřeně závazným vykonatelným rozhodnutím Ústavního soudu“** a chapadel dorůstá tučet. I kdyby tučet bylo nutno chápat ve smyslu rozsudku předsedy senátu JUDr. Davida Vláčila ve věci 16 C 120/2007 u OS v Praze 3 (*jménem republiky je tučet šest*), pořád by tu namísto jednoho utnutého chapadla bylo šest nových: pět by přibylo (nebo jsem z Vláčilova tuctování natolik popletený, že jsem se přepočel?).

Utneme-li hydře jedno chapadlo, musíme být připraveni a v příštím kroku hydře utnout chapadel tučet, jinak nám celá věc přeroste přes hlavu a hydra vítězí. Kdo z nás je ale schopný utnout hydře třetím úderem tučet tuctů chapadel? **Františ z Bogutina!**

Jak rád bych byl odvolací Městský soud v Praze předal exekutorovi! K mému zklamání jsou soudní osoby přec jen schopny jednat v souladu s vybraným a účelně dodrženým závazným předpisem, jestliže by to jejich nepřezkoumatelné a nezávazné soudní postavení mohlo ohrozit! Ústavním soudem přiznaná moderátní náhrada výdajů účelně spojených s mou *kasační ústavní stížností* mě dostihuje dle závazných předpisů.

Diskuse obecného soudu první instance s Ústavním soudem ČR naproti tomu nemohou nikoho ohrozit, tím méně by hrozilo nebezpečí obecnému soudu první instance, který je sice dle platných závazných předpisů povinen převzít bezvýhradně stanovisko Ústavního soudu ČR, současně mu ale žádný zákon v naší České republice nezapovídá tancovat Ústavnímu soudu ČR na nose! Nebo se mýlím? Možná si Ústavní soud v důsledku přetíženosti požadavky na něj kladenými zákeřnosti ze strany JUDr. Davida Vláčila, samosoudce u Obv. soudu pro Prahu 3 (v mezidobí soudce u Nejvyššího soudu ČR) nevšiml, nebo je prostě vůči takovýmto úkladům obecných soudů bezmocný jako pěnkavka.

Exkurs:

Františ si této zákeřnosti všiml a je žádostiv vyzvědět, co všechno si Ústavní soud ČR od soudců u obecních soudů první instance hodlá nechat líbit?

Novembrová kapitola (poslední exkurs)

Ústavní soud po svých dvou nezdařených pokusech o nastolení pořádku dle Ústavy České republiky usuzuje, že je nutno podřídit se nepřezkoumatelnému a nezávislému úsudku samosoudce Davida Vláčila od Obvodního soudu pro Prahu 3 (v mezidobí soudce u Nejvyššího soudu ČR) ve věci spravedlivého nájemného za byt užívaný podvodnicí Jitkou Myškovou. Takto činí poté, kdy se skálopevný samosoudce David Vláčil od Obvodního soudu pro Prahu 3 podvackrátě oproti neoblomné zásadě, dle které je rozhodnutí Ústavního soudu závazné **pro všechny osoby a orgány ČR**, pokusil tomuto neoblomnému rozhodnutí vzepřít. Samosoudci Davidovi Vláčilovi se jeho pokus daří. Je to šibal, který to má za ušima! Řídí se zásadou „**stokrát nic umořilo krávu**“. Proti této zásadě je Ústavní soud ČR bezmocný a nechává se porazit jako ta kráva.

Exkurs:

Ústavní soud ČR odmítá podřídit se všeobecným a celosvětově uznávaným zákonům matematiky a chránit dikci závazného zákonného předpisu:

Podá-li žalobce žalobu ve které částečně uspěje, musí předem zaplatit plný soudní poplatek. Uspěje-li pouze částečně, z 60 %, pak soudní praxe žalující straně přizná náhradu 20 % soudního poplatku (když od 60 odečte 40 a rozhodne o náhradě pouhých 20 % účelných soudních výdajů žalující strany). Pak platí žalující strana oproti svému vítěznému výsledku ve sporu z přiznaných 60 % celkem 80 % soudního poplatku.

§ 142 zák. č. 99/1963 Sb. (občanský soudní řád) přiznává náhradu účelných nákladů při uplatňování nebo bránění práva u soudu. V případě částečného úspěchu poměrně (!) rozdělí náhradu (!) nákladů mezi obě strany.

*Přitom při částečném nadpolovičním úspěchu jedné strany soud dle obvykle soudní praxe postrádající oporu v zákonu přiznává opačné straně nikoli náhradu poměrné části jejích účelných nákladů řízení nýbrž poměrnou část nákladů přiznaných úspěšnější straně. Ve zmíněném § 142 nestojí nic o tom, že by soud měl poměrně rozdělit účelné náklady řízení k úspěšnější straně, nýbrž že poměrně rozdělí **náhradu nákladů** (rozuměj nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva, jak stojí v odstavci 1 § 142 zák. č. 99/1963 Sb.). Jak je možno nákladům méně úspěšné strany, které nebyly ani vyjmenovány ani vyčísleny, přiznat účelnost, není Františovi z Bogutina zřejmé.*

Jak se tato absurdita mohla dodnes neotřesitelně v českém zákonodárství zakořenit, když ani Černokněžníci z Brna vůči tomuto soudnímu nešvaru přes naléhavou námitku Františe z Bogutina nemíní zakročit?

Františ z Bogutina vidí „rádoby spravedlnost“ ve věci náhrady nákladů soudních sporů tak, že soudní praxe míří k ušetření námahy obecných soudů s kontrolou vyčíslení soudních výdajů obou stran a soustředí se jen na vítěznou stranu (nebo ale v případě 50:50 nečiní nic). Tím si soudcové k pravidelné tíži jedné ze stran ušetřují práci. Nemusí kontrolovat účelnost soudních výdajů obou stran a vypočítávat nároky jednotlivě. To vidí Františ z Bogutina jako postup ze strany soudní praxe, který značně zapáchá (viz „Vláčilovo pochybení“ na webové stránce <https://www.kuklik.eu>). Soudní praxe jednoduše nepřezkoumatelně a soudně nezávisle rozhoduje: že soudní výdaje byly na obou spůrcích stranách stejné. Tak k tomu dochází přibližně stejně zřídka, jako u 6 správně vytažených čísel v sazce.

Ústavní soud si svým usnesením **IV. ÚS 1743/09** nemyslí, že by bylo nutno na soudní praxi ve věci náhrady soudních výdajů cokoli měnit. Státní pokladnu tato „nepodstatnost nikterak nezatěžuje, tedy se jak obecné soudy, tak i Ústavní soud ČR k námitkám Františe z Bogutina staví hluší jako pan Palivec (jako poleno). **Úspěšnější strana v soudním sporu bude i nadále při 60 %ním úspěchu platit 80 % soudního poplatku a 40 % svých, nezřídka oproti odpůrcí straně vyšších účelných nákladů řízení méně úspěšné straně.**

Františ z Bogutina se domníval, že jeho ústavní stížnost opřená o § 142 zák. č. 99/1963 Sb. a o Čl. 90 Ústavy ČR by mohla vést k nápravě transparentní a alibistické soudní praxe v českém soudnictví. To vidí Ústavní soud ČR jinak: bezpráví je nutno podporovat a cementovat všemi

prostředky (například šablonami o nepříslušnosti Ústavního soudu ve věcech široce rozšířených a hluboce nespravedlivých praktik obecných soudů), ačkoli z něj nespravedlnost a zřejmý rozpor se závazným zákonným předpisem nepřehlédnutelně překypuje.

Frantíšova stížnost u Ústavního soudu ČR na výše uvedenou nespravedlivou praxi obecných soudů ve věci náhrady soudních výdajů narazila na BETONOVOU ZEDĚ, kterou Ústavní soud ČR pravidelně nastavuje ve věcech, které by mohly početně nebo finančně zatížit stát a jeho obecné soudy. Proto Frantíš z Bogutina nemá pro českou judikativu, včetně Černokněžníků z Brna, nejmenší pochopení.

*Frantíš z Bogutina už si jednu úspěšnou stížnost u Evropského soudu pro lidská práva dopřál a nemá chuť se do dalších takovýchto políčků adresovaných nezávislé a nepřezkoumatelné české soudní praxi pouštět, když se přesvědčil, že ESLP si vyžaduje perly do svého korytka horem dolem a každou opomenutou perličku stěžovateli citelně opepří. Nicméně, možná by se našla řada kurážných soudců, kteří by tuto neplechu v českém soudnictví případně i stížností u ESLP dokázali odstranit: včetně následných nákladných podrobných přepočtů všech soudních rozhodnutí o náhradách soudních výdajů za nepromlčené období. Frantíš z Bogutina se domnívá, že by na soudní správu ČR mohla přijít vážná vlna žalob na náhradu škody ve smyslu zák. č. 82/1998 Sb. Byla by to práce téměř nadlidská, když v důsledku chybějících informací o nákladech soudních řízení méně úspěšných stran by Česká republika úspěšnějším stranám v soudních řízeních musela doplatit zbytek do procentuálního vítězného poměru nákladů úspěšnějších stran (opomenutá vyčíslení nákladů soudních řízení méně úspěšných stran se totiž nepřezkoumatelným a nezávislým soudním rozhodnutím rovnají **nulám**).*

Kdyby byl Frantíš z Bogutina o něco mladší, šel by do tohoto sporu s Českou republikou se vsí civilní kuráží. Dnes už je ale poměrně pohodlný a rád přenechá otevřené nespravedlivé věci mladším.
